

I. Holocaustul evreiesc împotriva românilor

Cerem despăgubiri de 200 (două sute) miliarde euro
(Oare în fața lui Dumnezeu este „echitabil”prețul acesta?)

Arhivele serviciilor secrete sunt prin excelență documente de referință, pentru că serviciile secrete doar consemnează faptele, comentarea lor făcând-o instituțiile statale și mai târziu cercetătorii interesați. Pe astfel de documente se bazează rândurile ce urmează.

Revoluția bolșevică din Rusia au făcut-o evreii. In Consiliul Comisarilor erau 17 evrei, din 22 membri (77%), la Comisariatul Războiului 33 evrei, din 43 membri (77%), la Afaceri Străine 13 evrei, din 16 membri (81%), la Justiție 20 evrei, din 21 membri (95%), la Instrucție Publică 6 evrei, din 6 membri (100%), la Muncă 7 evrei, din 8 membri (87%), la Ministerul Provinciilor 21 evrei, din 23 membri (91%), la Presă 4 evrei, din 4 membri (100%), în misiunile Crucii Roșii, de fapt misiunea propagandei în țările străine 8 evrei, din 8 membri (100%). In total 129 evrei, din 151 de conducători ai Rusiei bolșevice.

Pe 12 aprilie 1919, M.Cohan scria în ziarul Le Comuniste, din Harkov: „Putem fără ezitare să afirmăm că Marea Revoluție Rusă a fost înfăptuită de mâinile evreiești... Noi am fost și numai noi cei ce am condus Proletariatul Rus spre aurora internațională și chiar astăzi Cauza bolșevismului stă în mâinile noastre tari... Simbolul iudaismului, steaua cu cinci raze, este acum adoptată de bolșevism... și în acest semn va fi exterminată burghezimea”.

Politica exterminării totale a clasei conducătoare a început în Rusia, cu Revoluția din 1917, iar în România a avut loc între 1940-1964 (cu întrerupere între 1941-1944).

In 1918 poporul român și-a reîntregit țara, constituindu-și statul național unitar român. Dar acum, împotriva acestui ideal sfânt, împlinit, al tuturor românilor, de a trăi într-o singură țară, s-a manifestat terorismul în România, prin evreul Max Goldstein, care a pus o bombă în Parlamentul României, atentat soldat cu morți și răniți.

„În 1915 (în timpul neutralității noastre), agentul CĂTĂRĂU, basarabean, organizează faimosul atentat cu bombe împotriva Episcopiei ungare de la Hajdudoros (catolică), cu scopul de a provoca un conflict cu Austro-Ungaria, forțând România să iasă din neutralitate. Ana Rabinsohn organizează, împreună cu GOLDSTEIN, atentatul de la Senat (1920), ucigând pe Dimitrie

GRECEANU, președintele Senatului și pe un episcop ardelean. **GOLDSTEIN** e prins și condamnat la ocnă, iar Ana scapă și se refugiază în Elveția [...] După reluarea relațiilor diplomatice cu Uniunea Sovietică (1934), Ana **PAUKER** revine în România, unde întreprinde o intensă agitație bolșevică. Este judecată și condamnată la zece ani închisoare, de unde este eliberată în urma intervenției ministrului Germaniei la București, **FABRICIUS** (alianța germano-rusă, după pactul din 23 august 1939), și, de ochii lumii, schimbată cu Moș Ion Codreanu, pe care îl luaseră rușii, la ocuparea Basarabiei. Ana **PAUKER** este lipsită de cultură, n-are nici talent oratoric nici aparență fizică atrăgătoare; este însă un agent de execuție extraordinar, ca o mașină infernală. Este vanitoasă, de o ambiție fără limite, luxoasă, de o cruzime animalică, isterică și imită pe Caterina a II-a chiar în aventurile amoroase[...] Putea demonstra, prin politica sa, faptul că era înaintea de toate, patriotă sovietică și că URSS-ul și expansiunea acesteia erau mai importante decât teoriile comuniste și mai ales decât aspirațiile românilor, pe care îi ura în mod deschis, fapt pe care nu căuta să-l ascundă [...] Sentimentul care a dominat intrigile sale politice a fost ura, acea ură care servea atât de bine scopurilor sovietice de expansiune prin forță, care îi plăcea atât de mult în calitate de "dictator delegat". (Gh. Buzatu, România cu și fără Antonescu, Iași, Editura Moldova, 1991, p. 291-292, 296).

După cum se poate constata evreii practicau terorismul și înainte și după Revoluția bolșevică din 1917. Atât femeile, cât și bărbații. Nu e de mirare că au aplicat cel mai criminal terorism de stat din istoria omenirii.

Atentatul terorist din Parlamentului României era îndreptat împotriva aspirațiilor sfinte ale românilor, de o a trăi într-o singură țară, atentat prin care se urmărea destabilizarea și destrămarea abia înființatului stat național unitar român. Aceeași atitudine distructivă față de integritatea României este manifestată de bolșevici evrei și nu numai bolșevici și în 1940 când acționează alături de invadatorii sovietici, în conformitate cu Pactul Ribbentrop-Molotov. În același spirit acționează și în timpul elaborării Tratatului de Pace de la Paris, din 1947, acceptându-l și determinând semnarea acestuia, deși știau prea bine că textul referitor la România conține un mare neadevăr. În acest tratat URSS a impus formularea falsă, profund inexactă și anume că

frontiera dintre URSS și România s-a stabilit conform “acordului” din 1940. Un acord a existat doar între Hitler și Stalin - Tratatul Ribbentrop-Molotov, nu între România și URSS. Ca parte a Tratatului Ribbentrop-Molotova URSS lansează împotriva României un ultimatum, în urma caruia stabilește o nouă graniță între URSS și România, în interiorul României, graniță care menține sub crucificare pînă azi poporul român. În același spirit antiromânesc se formalizează pentru anexarea Insulei Șerpilor și a altor insule de către imperialii sovietici. Evreii erau stăpânii URSS și ai României.

Să ne reamintim câteva date despre Ana Pauker. A avut o funcție importantă în Komintern, care, de fapt era a treia internațională bolșevică, evreiască. La fel în Comitetul Central al Partidului Comunist Sovietic [URSS]. Era colonel al Armatei Roșii. Agentă nr.1 în România.

La cele de pînă acum adăugăm că zero loialitatea Anei Pauker et Co. față de România, unde a fost instalată ca primă dictatoare prin șenilele tancurilor URSS se constată și atunci când a dăruit Insula Șerpilor și alte insule către URSS.

În 1921 în România s-a înființat Partidul Comunist din România, numit și Partidul Comunist Român. Acesta a acționat împotriva integrității teritoriale a României, dintr-un motiv cât se poate de clar, pentru că România se opunea cu succes avansării bolșevismului pe teritoriul său. Bolșevicii avuseseră un deosebit succes în Germania. În Ungaria, în 1919, preiau puterea. Guvernul Sovietelor din Ungaria a fost răsturnat de armata română, în 1919, care, după ce a intrat în Budapesta, s-a retras, revenind în interiorul granițelor României. Comuniștii din România hotărăsc să împartă Ungariei, Bulgariei și Rusiei Sovietice, o mare parte din România, încât România să nu mai poată despărți Uniunea Sovietică de Ungaria și nici de Bulgaria. În felul acesta Uniunea Sovietică ar fi urmat să debardeze în Balcani, Mediterana și în întreaga Europă Occidentală. Acest plan de expansiune teritorială imperială a Rusiei bolșevice a fost dejucat de România în toți anii de după Revoluția din 1917, pînă spre sfârșitul celui de al doilea război mondial.

În 1939 și 1940, Partidul Comunist din România continuă să susțină cu fermitate desființarea României „imperialiste”, prin dislocarea din trupul ei a Basarabiei, Bucovinei, Dobrogei, Transilvaniei și a Banatului.

În 1940, conform Pactului Ribbentrop-Molotov, URSS anexează partea de răsărit a României (Basarabia, Ținutul Herța, nordul Bucovinei).

Cei ce au hotărât și au executat genocidul (holocaustul) împotriva românilor de aici, au fost evreii, ca voință politică decizională comunistă. Genocidul a fost îndreptat atât împotriva clasei conducătoare, cât și a poporului de rând, fiind vorba și de o epurare etnică, de aducere în locul românilor, a unor cetățeni sovietici, din alte părți ale URSS. Ca să nu existe nici o îndoială și nici o posibilitate de sustragere a evreilor comuniști, ca făptuitori ai holocaustului împotriva românilor, iată-i, în 1940, pe fiecare după mumele său. Tabelul nr.1 cu membri Partidului Comunist din România, basarabeni și bucovineni, recomandați de CC al PCR pentru a li se acorda calitatea de membri ai Partidului Comunist al bolșevicilor din toată Rusia: 1. Bruhis (Kofman) Srul Pinhusovici 2. Faierștein Raia 3.Kofman Iakov 4. Djureak Dmitri Mihailovici (Vladimirovici) 5. Morgherștern Izrail Markovici 6.Zighelbaun Srul 7. Burlacenko Serghei Danilvici 8 . Luca Leaslo 9. Korotkov Iuri Aleksandrovici 10. Scvorțov Mihail Iakovlevici: Leibovici Srul Abramovici 11.Oighenștein Lev Nikolaevici 12.Goldforb Abram Isaakovici 13. Petrov Piotr Ivanovici (Guzun) 14. Roitman Fanea Isaakovna 15. Tarandaș Malea 16. Korotkova Natalia Isaakovna 17. Satovskaia Roza 18. Rabinovici Fanea Iakovlevna 19. Revici Iakov Moiseevici 20. Visercauțan Polea Efimovna 21. Budeștskaia Ester 22. Cioklo Mordko 23. Kolpakci Iakov Aronovici 24. Șteinberg Froim 25. Boguslavskaia Polea Iakovlevna 26. Romanenko Nikolai Nikolaevici 27. Pastir Zasea Leibov 28. Gudis Lev Smulevici 29.Rabinovici Șoil Oiezero vici 30. Orlih Mark Semionovici 31. Boguslavski Iakov Tovici 32. Zighelbaum Abram 33. Voloh Abram 34. Limon Srul Greșovici 35. Grinman Isaak Iosifovici 36. Bujor Iosif Aronovici 37. Weisman Sara Iosifovna (Seindel).Tabelul nr. 2 cu membri Partidului Comunist din România, basarabeni și bucovineni, a căror apartenență de partid este necesar să fie înregistrată la locul actual de muncă. Județul Chișinău: 1. Șafran Raisa Semionovna 2. Leib Nahman (Noiman Leibovici) 3. Diner Eti Iakovlevna 4. Protodiakonov Vsevolod Mihailovici 5. Malerp Maria Kisilevna 6. Voinberg Niuka Markovici 7. Șor Lev Ilici 8. Zaru Ivan Ilici 9. Oirik Avram Moiseevici 10. Derevicii Ippolit Gheorghevici 11. Șandrovskaia Ita Benjaminovna 12. Goldfarb Zeilik Borisovici 13. Kuperman Isaak Moiseevici 14. Șvarțman 15. Konstantinov Konstantin Stepanovici 16. Glikman Gitlea 17. Sinitivker Fritz 18. Grinberg Ida Izrailevna 19. Șehter Roza Borisovna 20. Zislis Vonver Lvovici 21. Izu Fruhtman 22. Lupan Andrei Pavlovici 23. Bravar Liuba S. 24. Șvetskaia 25. Makler Ciaka Isakovna 26. Avramescu Ida 27. Hresonskaia Etea Iosifovna 28. Rubinștein Aleksander 29.Gebovețer Riva Simonovna 30. Gofman Mordko Iakovlevici 31. Silvestrov Ivan

Antonovici 32. Kemelmaher Bliuma Naumovna 33. Goldstein Iosif Pinkusovici 34. Gherenburg Roza 35. Ihilovici Maier 36. Sikorski Gheorghii 37. Iancu Janetta 38. Tukerman Mark Borisovici 39 Tudoraki Lena Aronovna. Județul Soroca: 40. Cemortanu Matvei Grigorevici 41. Șoimu Ivan Samuilovici 42. Kolokolnikov Evgheni 43. Pavlov Mihail 44. Guțul Constantin 45. Leahovski Mihail 46. Guțu Pavel 47. Gruzin Aleksandr 48. Zaidman Leib 49. Zelțer Rahil Ihilovna 50. Golovatii Ivan 51. Gherșman Srul Beirelovici 52. Dolear Malea Ihilovna 53. Akkerman Leib Iankelevici 54. Harmi Eva Iankelevna 55. Șoimu Samuil 56. Livșitz Haim 57. Klimov Ivan Ivanovici 58. Mer Leib 59. Doktorovici Anna (Enea) 60. Abramovici Abram 61. Cehover (Tarasov) Oba Rahimilovici. Județul Bălți: 62.Reidenboim Rahil Isaakovna 63. Masisi Moisei Iosifovici 64. Erji Leibil Nahmanovici 65. Voitman Berko Iakovlevici 66. Reidel Rahil 67. Palaria Riva Davidovna 68. Rab Eva Isaakovna 69. Rab Ivan 70. Oighenștein Niunea Iakovlevna 71. Goldman Bela Abramovna 72. Goldman (Baciu) Ida Mironovna 73. Iampolski Buka 74. Oighenștein Mihail 75. Kotlear Lev. Județul Bender: 76. Șimkov Ivan Fiodorovici 77. Sisimov Mendel 78. Revenealî Serghei 79. Reddenboim Smil 80. Dikler Ester 81. Dvoiritz Aron Matveevici. Județul Orhei: 82. Ciornaia Natașa (Burlacenko). 83.Krasnopolski Monea Iakovlevici 84. Malcik Riva Favelevna 85. Averbuh Jena Livovna 86. Vainștoc Nuhin Rubinovici 87. Munder Lev Abramovici 88. Kojușneanu Abram Iakovlevici. Județul Hotin: 89. Kușnir Semion Ilici 90. Kovalciuk Vasili Mihailovici 91. Botoșanski Avram Ițkovici. Județul Ismail: 92. Gherșkovici Silea 93. Gherșcovici Jenea (după soț Georgescu) 94.Șabin Anrei. Județul Cernăuți: 95. Finkel Evghenia (Vais Anna) 96. Kurtzman Mozes 97. Vittner Eva 98. Vittner Norbert Leonovici 99. Kraizler Naftalii Ușerovici 100. Șlomiuc Reia Aronovna 101. Gheigher Artur Irevici 102. Gadiak Anton Iakovlevici 103. Rainer Racella Natalovna 104. Magkovski Vasilii Onufrievici 105. Srefiuk Evghen-Lev . Tabelul nr. 3 cu membri Partidului Comunist din România care trebuie să fie lăsați cu dreptul de membri ai partidelor comuniste frățești și să fie obținute informații suplimentare despre activitatea lor în Partidul Comunist din România. Orașul Chișinău: 1. Spektor Ester Peisovna 2. Berștein Simha Pinkusovici 3. Gherștein Haim Srulevici 4.Mirza Evghenia Borisovna 5. Feldman Riva Isakovna 6. Șteiberg Etea 7. Goldberg Iosif Davidovici 8. Bubis Isaak Markovici 9.Bubis Isaak Markovici 10. Șmulevici Liza Aronovna 11. Beloterkovici V.S. 12.Torban Iosif Iakovlevici 13. Grekov Stepan Danilovici 14. Kașelnik Ivan Ivanovici 15. Lazar Izabela Iosiifovna 16.Vinberg Isaak Leizerovici 17. Barenboim Ioșe Iankelevici 18. Bukur Ghenea

Miniminovna 19. Ohștat Ghenea 20. Blekher Lev Meerovici 21. Reider Moisei Lvovici 22. Șprințen Fanea Lipovna 23. Rubinștein Berta Vladimirovna 24. Lifșitz Efimovici 25. Ghilman Froim Moiseevici 26. Bleher Iakov Moiseevici 27. Solomovici Fanea 28. Vasilenko Vladiimir Sergheevici 29. Nisenblat Vitea Naumovna 30. Abraham Sonea Grigorevna 31. Kaufman Fanea Isidorovna. Orașul și județul Soroca: 32. Oleinik Maxim Stepanovici 33. Timofei Grigorii Mihailovici 34. Melișen Ivan Nicolaevici 35. Navroțkaia Anna Panteleevna 36. Navroțki Mihail Iosifovici 37. Mișîșin Alexander Antonovici 38. Navroțki Andrei Iosifovici 39. Navroțki Piotr Filippovici 40. Meșîșen Vladimir Mihailovici 41. Meșîșen Nikolai Grigorevici 42. Kordebanovski Frantz Iosifovici 43. Boiko Ivan Makarovici 44. Mocindcea Vasilii Markovici 45. Reșednik Dionisii Ignat 46. Boredeniuk Mihail Vasilevici 47. Bihovski Vasilii Abramovici 48. Takii Diordii Fiodorovici 49. Tokmeak Ivan Vasilevici 50. Șaragov Semen Fiodorovici 51. Weisberg Isaak 52. Oleinik Petr Feodoseevici 53. Kolesnik Afanasii Ivanovici 54. Ghebedniuk Timofei Fiodorovici 55. Morgun Pantelei Fedotovici 56. Tisminețki Buzea 57. Șarogradski David Șeșomov 58. Goldenberg Abram 59. Buhman Lazar Abramovici 60. Ciumak Mihail 61. Roitman Iakov 62. Stolear Hana Srulevna 63. Cerkbz Vsevolod Arkadieevici 64. Goldștern Șișmon 65. Dumbravă Anatolii 66. Bilkis Ilia Isaakovici 67. Șteinbuk Smil 68. Faierștein Iancu Aronovici 69. Goreșnik Ițik Meerovici 70. Șulman Froim 71. Magazinik Riva Leibovna 72. Magazinik Gherș Leibovici 73. Milman Moișe 74. Makogon Sonea 75. Kotler Hanakii Iankelevici 76. Kotlear Mendei Iankelevici 77. Kotlear Șmerl Ițkovici 78. Palii Vasilii 79. Balan Isake 80. Ghilas Haralambie 81. Stariș Silvestr 82. Gogu Profirii 83. Kofteneak Vladimir 84. Deaur Dimitri 85. Harkovei Afanasii 86. Lefter Dionisii 87. Tihotki Valentin 88. Kolker Boruh 89. Kravțov Ivan 90. Naumov Alexei 91. Gherșenzon Sulea Moiseevici 92. Trahtman Idel 93. Pastușenko Grigorii 94. Derkauțan Aizik 95. Șehtman Țalik 96. Gluhovski Petr 97. Karpiș Ivan 98. Lisov Ivan Antonovici 99. Soltuz Nikolai 100. Gologorski David 101. Kriger Ianik 102. Davidovici Lubov 103. Pînzaru Ivan 104. Pînzaru Pavel Vasilevici 105. Kazak Demian Stepanovici 106. Tivnik 107. Tomak Gheorghii Pavlovici 108. Iasinski Vasilii Ivanovici 109. Kalmațui Ștefan 110. Kozman Timku 111. Haralamb Buhor 112. Ciporneak Vanea 113. Ciporneak Haralamb 114. Zelțer Zolea 115. Postolake Vasilii 116. Bezbeda 117. Maceak Ivan 118. Eriomenko Grigorii Fiodorovici 119. Șveț Dmitrii Mihailovici 120. Polițiuș Șișma 121. Strahov Kalinik 122. Samanaki Alexandr Ivanovici 123. Ciobanu Marcu 124. Guțu Dimitrii 125. Kvatkovski 126. Ștrahman Sunea 127. Bruma Semion 128. Halkin Sima

129. Buris Sima 130. Nedelea Ambrozis 131. Şmunis Iţik 132. Revuleţ Grigorii 133. Spivak Şlik 134. Ţentis Pavel 135. Drobnika Fedor 136. Savka Efim Dmitrevici 137. Kaplan Mioka 138. Hoiut Iosif 139. Sosna Haim 140. Kaplan Avoris 141. Ţîmbaliuk Kuzma 142. Ciumak Semion. Judeţul Orhei: 143. Sakara Evghenia Vasilevna 144. Brizma Cearma Aronovna 145. Şnir Ghenea Livovna 146. Lener Frima Iakovlevna 147. Lefter Roza Avseevna 148. Lerner Opşip Kipelovici 149. Şaparina Pelagheia Isakovna 150. Zamislovskaiia Peloaghelia Moiseevna 151. Şapoşnik Izrail Rubinovici 152. Lerner Venea Markovna 153. Rakul Constantin Gheorghievici 154. Tartovski Solomon Moiseevici 155. Ghelman Riva Haskova 156. Rezingof Sara Haimovna 157. Dizingof Naum Haimovici 158. Malis Motel Abramovici 159. Cebotari Peisih Haimovici 160. Grivokopatel Haim Iosifovici 161. Vaiser Haia Iosifovna 162. Moitlis Moisei Şumovici 163. Ciobotaru Sara Iosifovna 164. Iaruga Isaak Abramovici 165. Goldman Polina Pavlovna 166. Goldman Isaak Pavlovici 167. Fişman Rahil Davidovna 168. Fişman Estera Davidovna 169. Gerş Dafa Davidovna 170. Daici Ghitlea Şlemovna 171. Brezman Ecaterina Aronovna 172. Popusku Mira Mendeleevna 173. Berekovici Adela Isaakovna 174. Jesan Vasilii Ivanovici 175. Zisler Iankel Ţalikovici 176. Şmukler Leib Borisovici 177. Kogan Beleamia Moiseevici 178. Tarlev Hana Ioakovna 179. Ghinzburg Lipa Tudicovici 180. Averbuh Basea Livovna. Judeţul Bender: 181. Erţberg Amika 182. Burlak Fiodor 183. Slipakov Nikolai 184. Tabanov Elifer 185. Gabdzea Feodosii 186. Bazarov Dmitrii 187. Taran Iakov 188. Kovtunenکو Ivan 189. Bicikov Victor 190. Bicikov Boris 191. Zavada Victor 192. Grinberg Hava 193. Kofman Zelma 194. Kofman Fanea 195. Mozeş Evghenii 196. Sisman Frida 197. Goldştein Iakov Şmulevici 198. Haikim Idel Gherşkovici 199. Zelter Zaiveid Leibovici 200. Roşko Rahman Davidovici 201. Kîsa Hristofor Ivanovici 202. Kelmenciuk Zinovii Ivanovici 203. Borisova Zinaida Ivanovna 204. Şlapakov Nikolai Abramovici 205. Pronoza Evghenii Ilici 206. Brodskaia Dora Zaharovna 207. Koroli Boris Iakovlevici 208. Brodskaia Janna Zaharovna 209. Leah Ivan Zaharovici 210. Dmitrieva Şeifa Iosifovna 211. Prokopet Moisei Iosifovici. Judeţul Bălţi: 212. Kolker Moisei Mihailovici 213. Birinboim Zolea Nutoviei 214. Barenboi Abram 215. Lerner Lona Idelovna 216. Rabenko Alexandr Israilevici 217. Rapaport Beeno Boris 218. Kuşnir Semion Aronovici 219. Goldiş Abram Isaakovici 220. Garber Sioma Ovşii Iankelevici 221. Weisman Toivi Şaevici 222. Rozenblat Moişe Lipov 223. Roll Valter Livovici 224. Kuşnir Haia Eftimovna 225. Brinboim Monea Nutuvici 226. Kaţ Oscar Gerş-Berovici 227. Kevilevin Ihil Moşkovici 228. Kiseleva

Șeiva Zisileva 229. Bujor Tatiana Iakovlevna 230. Ghelman-Vaitraub Fanea Pinkrovna 231. Roizman Nlemi Borisovna 232. Harak Polea Zelmovna 233. Grinberg Mișa 234. Ghelman Ivțe Ițkovici 235. Șerman Moișe Beilovici 236. Fux Naftul Abramovici 237. Rîlskii Grigorii Afanas 238. Haot Niusin Gherșovicii 239. Jukovskii Boris Iosifovici 240. Țuprik Aizea Davidovici 241. Rudima Anton Gheorghevici 242. Kleiman Moise Isaakovici 243. Pogorelovskii Mihail Samuilovici 244. Babinetki Ivan Pavlov 245. Zernovoi Ivan Ivanovici 246. Reaboi Andrei Anufrievici 247. Stratiiciuk Iakov Stepan 248. Gomeniuc Ivan Eliseevici 249. Grinberg Haia Solomonovna 250. Grinberg Fira Izrailevna 251. Leabis Tatiana Isidorovna 252. Vikinskii Fiodor Ivanovici 253. Gavriliuk Petr Petrovici 254. Golik Ivan Andronovici 255. Glinberg Moise Grigorevici. Tabelul nr. 4 cu membri Partidului Comunist din România, basarabeni și bucovineni, sosiți în URSS, în calitate de emigranți politici (foști voluntari ai Armatei Republicane în Spania ș.a.), pe care CC al PCR îi recomandă pentru a fi transferați în Partidul Comunist al bolșevicilor din toată Rusia: 1. Tismenețki Leon Moiseevici 2. Telmer Elias 3. Kleiman Moisei Solomonovici 4. Vihrev Abram Naumovici.

Din partea de răsărit a României, armata română se retrăsese fără luptă, deci nu existau nici un fel de consecințe dureroase pricinuite românilor sau evreilor de aici, datorită încheșărilor armate. Și cu toate acestea, în 1940, împotriva armatei române în retragere, evrei înarmați au umilit și au lichidat, prin împușcare, ofițeri și soldați români. Armata română primise ordin să nu răspundă la provocări. Este evident că acești evrei se coalizaseră, cu arma în mână, cu armata de invazie a URSS, împotriva propriei țări, România, încadrându-se astfel în programul și activitatea comuniștilor evrei de până acum, împotriva statului român. Singurul român care a fost în fruntea Partidului Comunist, până după al doilea război mondial, a fost îndepărtat din funcție în 1924, pentru că începuse să regrete și să nu mai accepte aceste programe de desființare a României.

Asupra familiilor de români care se refugiau din calea ocupantului rus, evreii s-au dat la jafuri și omoruri.

Din Basarabia, Ținutul Herța și nordul Bucovinei, trenurile morții pornesc spre Siberia, începând cu anul 1940 și din 1944, până în anii de după 1950. Morți pe drum, în vagoane de vite, din lipsă de aer și apă. Moartea seceră în lagărele de exterminare. Adevărate stafii, schelete umane. Sute de mii de civili români. Putinii supraviețuitori au avut parte numai de persecuții, până la moarte. Toate acestea în răsăritul României căzut sub ocupația bolșevică. Dar în România (între granițele României de

azi), ce s-a întâmplat între 1944 – 1964 ? În 1948 comuniștii preluaseră întreaga putere politică în România. Are loc lichidarea totală a clasei conducătoare din România, a tuturor elitelor și a multor alți români, din poporul de rând. În întreaga Românie, din 1921 până în timpul celui de al doilea război mondial, erau aproximativ 1000 (o mie) de comuniști, în mare majoritate alogeni, conducerea aparținând evreilor. Din 1948 până în 1964, în România au fost întemnițați peste două milioane de români și peste două sute de mii au fost lichidați în pușcării și lagăre. Singura forță politică decizionlă, în România, o formau comuniștii. Secretariatul Comitetului Central al Partidului Comunist Român din anul 1948: Gheorghe Gheorghiu-Dej – Secretar general, Ana Pauker- Secretar, evreică, Vasile Luca- Secretar, evreu, Teohari Georgescu- Secretar, evreu, Lothar Rădăceanu- Secretar, evreu. Se impune precizarea că ministrul de interne al noii orânduirii comuniste din România a fost tot evreu, Teohari Georgescu. Si alții, șefi ai securității. În acest context se poate înțelege mai bine, de ce colonelul Alexandru Nicolski, evreu, este exemplul tipic de ofițer de securitate vinovat de genocid împotriva românilor. Apare un fenomen demn de reținut. În viața publică, evreii din Comitetul Central al Partidului Comunist Român ,după preluarea puterii, (a se vedea, spre exemplu, anul 1948), apar cu nume românești- cu o excepție, sau două. Evreii comuniști din 1940 au numele lor evreiesc.

Fenomenul românizării numelor, după război și în timpul comunismului, se răspândește și în rândul altor categorii de evrei, încât, în aparență, după nume, o parte din evrei au dispărut. Nu înseamnă că nu au mai existat și evrei cu nume evreiești. N-au avut nici un fel de dificultăți pentru afirmare socială, politică, profesională, nici unii, nici alții. Dimpotrivă, evreilor, majorității zdrobitoare, li s-a asigurat, în viața României, locuri de șefi. Dăm în continuare o listă de evrei care au format conducerea României în primii ani de domnie a comunismului, datele fiind extrase din *The Plot Against the Church*, de Maurice Pinay, de la p.73-77 (Cf. Traian Golea, *Cum se regizează condamnarea unui popor*, *Romanian Historical Studies*, 1996, ed. II ,p. 7-9). Evrei în Guvernul României:

1. Ana Pauker, alias Anna Rabinsohn , Ministru de Externe și agenta nr.1 a Moscovei la București.
2. Ilka Wassermann, reala directoare a Ministerului de Externe.
3. Iosif Chișinevschi, alias Jakob Broitman, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și membru al Comitetului Central.
4. Teohari Georgescu, alias Burah Tescovich, Ministru de Interne.
5. Avram Bunaciu, alias Abraham Gutman, Secretar General al Adunării Naționale, realul conducător al Adunării.

6. Lothar Rădăceanu, alias Lothar Wuertzel, ministru.
7. Miron Constantinescu, alias Mehr Kohn, originar din Galați, Ministru al Minelor și membru al Comitetului Central.
8. Moises Haupt, general, comandant militar al Capitalei.
9. Laurian Zamfir, alias Laurian Rechler, general, șef al Securității, originar din Brăila.
10. Heinz Gutman, șef al Serviciului Secret Civil.
11. William Suder, alias Wilman Suder, șef al Contra Spionajului.
12. Colonel Roman, alias Roman Walter, tatăl lui Petre Roman, șef al Serviciului de Educație, Cultură și Propagandă al Armatei.
13. Alexander Moghioroș, Ministru al Naționalităților, evreu din Ungaria.
14. Alexandru Badan, alias Alexander Braunstein, șef al Comisiei de Control al Străinilor.
15. Maior Lewin, evreu, fost ofițer în Armata Roșie, șef al Cenzurei pentru presă.
16. Colonel Holban, alias Moscovich, șef al Securității pe București.
17. George Silviu, alias Gersch Gollinger, secretar general în Ministerul de Interne.
18. Erwin Voiculescu, alias Erwin Weinberg, șef al Departamentului pentru pașapoarte în Ministerul de Externe.
19. Gheorghe Apostol, alias Gerschwin, președinte al Sindicatului Muncitoresc.
20. Stupineanu, alias Stappnau, șef al Spionajului Economic.
21. Emmerick Stoffel, evreu din Ungaria, ambasador al României în Elveția.
22. Harry Fainaru, alias Hersch Feiner, șef de legăție în Ambasada din Statele Unite.
23. Ida Szillagy, evreică, prietenă a Anei Pauker. Reala conducătoare a Ambasadei din Londra.
24. N. Lăzărescu, alias Burach Lazarovich, însărcinat de afaceri a României la Paris.
25. Simon Oieru, alias Schaeffer, subsecretar de stat.
26. Aurel Baranga, alias Ariel Leibovich, inspector general în Departamentul Artelor.
27. Liuba Chișinevschi, alias Liuba Broitman, președintă a Femeilor Române Antifasciste.
28. Lew Zeiger, evreu, director general în Ministerul Economiei.
29. Doctor Zeider, jurisconsult al Ministerului de Externe.

30. Marcel Breslașu, alias Mark Breslau, director general al Departamentului Artelor.

31. Silviu Brucan, alias Bruekker, redactor șef al Scânteii, conducea întreaga campanie care viza dezamăgirea poporului în ce privea domnia comunismului. În același timp conducea și înscenata campanie antisemită din România.

32. Samoila, alias Samuel Rubenstein, director guvernator al Scânteii.

33. Horea Liman, alias Lehman, redactor secund al Scânteii.

34. Inginerul Schnapp, evreu, director guvernator al ziarului România Liberă.

35. Jehan Mihai, alias Jakob Michael, șef al industriei cinematografice române.

36. Alexandru Graur, alias Alter Brauer, director general al Societății Radiofonice Române.

37. Mihai Roller, evreu, necunoscut înainte de venirea sa în România, din Uniunea Sovietică, Președinte al Academiei Române, autorul istoriei falsificate a Românilor.

38. Profesorul Weigel, tiranul Universității din București. Conducea operația de epurare a studenților anti comuniști.

39. Profesorul Lewin Bercovich, un alt tiran al Universității din București, care controla corpul profesoral, venit din Rusia.

40. Silviu Iosifescu, alias Samson Iosifovich, cel care i-a cenzurat pe Eminescu, Alecsandri, Vlahuță, de conținutul care nu se armoniza cu comunismul.

41. Joan Vinter, alias Jakob Winter, al doilea critic literar marxist al României.

42. Trei predecesori secretari generali ai Ligii Generale a Muncii au fost evrei, Alexander Sencovich, Misha Levin și Sam Asriel (Serban).

Extremiștii de stânga și atrocitățile comise nu pot scăpa de verdictul: holocaust, genocid, crimă la adresa umanității.

Considerăm că poporului român trebuie să i se ofere din partea organismelor internaționale evreiești, din partea evreilor de pretutindeni și din partea statului Israel, pentru Holocaustul săvârșit de evreii comuniști împotriva românilor, suma de 200 (două sute) miliarde euro.

Și totuși pentru că-L iubim pe Iisus Hristos-Blândul Nazarinean, așa cum Îl numește Mihai Eminescu pe Fiul lui Dumnezeu-, care a suferit pe pământ cele mai cumplite dureri morale și fizice, nu pentru El, care este Fiul lui Dumnezeu, ci pentru binele și mântuirea tuturor oamenilor care vor așa ceva, în ultimă instanță considerăm că trebuie respectate poruncile

aduse de Acesta de la Tatăl Ceresc. Iisus Hristos ne învață și noi trebuie să ascultăm, să punem în practică, să nu răspundem la rău cu rău, să binecuvântăm pe cei ce ne blestemă, să răspundem cu binele în fața acțiunilor vrăjmașe, să ne iubim unii pe alții precum El ne-a iubit. Precum se ruga Mihai Eminescu: „Iar celui ce cu pietre mă va lovi în față / Îndură-Te, Stăpâne, și-i dă pe veci viață”. Noi oamenii trebuie să alegem între bine și rău, între adevăr și minciună și să-L urmăm pe Iisus, care este Calea Adevărul și Viața. Avem obligația creștină de a acționa pentru adevăr, fără ură și fără vrăjmășie. Urmează Judecata lui Iisus, căreia i se vor supune toți oamenii și toate Neamurile. Adevărul dănuie și va dănui în veci în Univers.

***

Matatias Carp, evreu din România, în Cartea Neagră, București, 1946, vol. 1, p. 48, scrie „presupunând sau pretextând injurii sau ofense ce s-ar fi adus acestei armate de către evrei, cu prilejul retragerii din teritoriile cedate în 1940, Armata Română, recucerind aceste teritorii în 1941...”

Deci, după Matatias Carp, evreii, în 1940, nu s-au manifestat în nici un fel împotriva militarilor români (presupunând sau pretextând injurii sau ofense ce s-ar fi adus...).

În 1944, deși armata română încetase orice luptă cu URSS, românii fiind angajați în bătălii împotriva Armatei germane, sovieticii deportează în URSS pe cei 180 000 de militari români, de pe linia frontului. Aceștia nu mai trăseseră nici un foc de armă împotriva militarilor sovietici. Nu erau prizonieri în urma unor lupte. Foarte mulți își dorm somnul de veci în pământul lagărelor de exterminare. Teroarea comunistă cuprinde întreaga România. Evreii comuniști preiau, progresiv, puterea sub protecția Armatei URSS, încât în 1948 sunt stăpânii absoluți ai României. Nimeni nu îndrăznește să aibă o altă părere despre holocaustul (genocidul) împotriva românilor, din 1940 și din prima jumătate a anului 1941, din teritoriile românești anexate de URSS și din anii de după război, din România cu granițele de azi, fără riscul de a fi condamnat la pușcărie pe viață, sau lichidat. Apar documente contrafăcute, mărturii și declarații sub șantaj, amenințări și tortură.

Istoricul american Nicholas M. Nagy-Talavera, evreu născut în România, în *The Green Shirts and the Others*, Hoover Institutions Press, Standfort, California, 1970, p. 305, în ediția în limba engleză, din România, din 2001, p.427 și în ediția în limba română, din România, cu titlul *Fascismul în Ungaria și România* (Subtitlul din engleză, *Fascism in Hungary and Romania*, devine titlu), din 1996, la p.414, scrie: „Rușii au cerut cedarea Basarabiei și a Bucovinei de nord. Ultimatumul a fost lapidar

și lipsit de orice echivoc. În haosul în care a urmat, generat de o retragere românească dezordonată, s-au petrecut multe lucruri care nu ar fi trebuit să se întâmple. Populația evreiască și cea ucrainiană, în entuziasmul generat de plecarea autorităților române, care făcuseră din această provincie, cea mai prost administrată parte a țării, i-au tratat pe românii în retragere într-un fel care avea să-i coste scump un an mai târziu.”

Trecuse un sfert de secol între lucrarea lui Matatias Carp și cea a lui Nagy -Talavera. Erau alte vremuri. Nagy-Talavera n-a mai avut curajul, ca predecesorul său, să nege atrocitățile săvârșite de evrei în 1940.

Deci „s-au petrecut multe lucruri ce n-ar fi trebuit să se întâmple. Populația evreiască și ucrainiană... i-a tratat pe românii aflați în retragere într-un mod care avea să-i coste scump un an mai târziu.”

Este evident, în citatul de mai sus este vorba de fapte cutremurătoare, săvârșite de evrei împotriva românilor, în 1940, altfel autorul nu le-ar fi considerat drept cauză a ceea ce a urmat mai târziu, în 1941. De asemenea recunoaște că s-a acționat atât asupra armatei române, cât și asupra românilor civili. Din text mai reiese că de vină este populația evreiască, nu numai evreii comuniști. Numai că și Nagy -Talavera face tot ce poate, ca aceste doar câteva rânduri despre genocidul evreilor (holocaustul), din 1940, împotriva românilor, să se piardă în sutele de pagini ale lucrării. Și neprecizând „lucrurile ce n-ar fi trebuit să se întâmple”, cititorul trece și peste aceste doar câteva cuvinte, ca și cum evreii n-ar fi de vină de crime la adresa umanității. Că este așa și nu altfel, reiese fără echivoc, chiar din titlul capitolului în care chiar și cititorul versat descoperă cu greu aceste câteva rânduri: The Legion against Carolist Romania – Legiunea împotriva României carliste. Cu alte cuvinte, legionarii împotriva României carliste. Numai că citatul pe care l-am reprodus înseamnă Evreii împotriva României – o adevărată „carte neagră” a genocidului evreiesc împotriva românilor.

Dacă în prima parte a acestui material destinat mass-mediei, am evitat să reproducem unele documente, pentru a nu aduce la lumina zilei rănilor adânci, deschise în ființa poporului român, totuși ne vedem siliți să reținem câteva. Toate se găsesc în arhiva Ministerului Apărării Naționale și în unele cărți de specialitate. Spre exemplu, vezi Alex.- Mihai Stoenescu, Armata, mareșalul și evreii, RAO International Publishing Company, 1998:

„La Chișinău, 400-500 evrei comuniști constituiți în bandă, înarmați unii cu puști și revolve, iar alții cu pietre și bastoane, au cerut directorului Ioneț, medicul spitalului de copii, ca imediat clădirea acestuia să fie predată. La încercarea medicului de a calma spiritele, l-au împușcat, după

care au năvălit în spital, devastându-l complet, iar pe copiii aflați internați, omorându-i și aruncându-i afară pe geamuri.”

„Populația evreiască de pretutindeni a avut o atitudine ostilă și de sfidare, batjocorind pe funcționari, asasinând pe unii dintre ei, furând tezaurul instituțiilor statului, etc.”

„În județul Cetatea Albă bande comuniste evreiești au schingiuit preoți, le-au ars bărbile cu țigări, au devastat bisericile.”

„Populația și în special evreii s-au înarmat cu armament luat de la unitățile noastre. Evreii din Basarabia continuau să atace fracțiuni izolate, la adăpostul trupelor rusești .”

„Populația evreiască a ajutat la dezarmare.”

„Exodul populației române constituie o dramă de nedescris. Locuitorii evrei organizează pretutindeni—până și în Galați— o adevărată rebeliune cu jafuri și omoruri.”

„Ciocniri între trupele române și populația evreiască ce voia să sechestreze trenurile de evacuare au avut loc și la Ungheni, soldate cu morți și răniți.”

„La îndemnul trupelor sovietice, unii militari minoritari din cadrul Armatei a 4 - a și a 3-a române au dezertat cu armamentul și muniția din dotare. Ulterior aceștia au fost organizați în bande înarmate și au acționat împotriva fostelor unități.”

La 6 iulie 1940, pierderile Armatei române (primise ordin, pentru a evita războiul, să nu răspundă la provocări) au fost următoarele: uciși, răniți, dați dispăruți - 356 cadre și 42.876 soldați și gradați.

„La Bolgrad, comuniștii circulau pe străzi având ca semn distinctiv steaua evreiască cu 6 colțuri și o panglică roșie.”

„Evreii din Chișinău au arborat drapele roșii, manifestând pe stradă și barând străzile spre gară pentru a nu permite retragerea funcționarilor români; au ocupat de asemenea localurile instituțiilor, comisarii Pascal Nicolae, Mateescu Constantin, Severin și Stol au fost executați de evrei în stradă.”

„În toate satele s-au arborat steaguri roșii și în special evreii...”

Documentația e bogată, dar într-un articol de presă, puține documente pot fi reproduse. Unele, care evidențiază sadismul evreilor, din timpul rebeliunii iudaice din 1940, împotriva românilor, au fost evitate, dar niciodată nu e prea târziu. Cuvintele lui Nicolae Iorga sunt edificatoare în sensul acesta:

„Se adună și cresc văzând cu ochii documentele și materialele, acte oficiale și declarațiile luate sub jurământ. Înalți magistrați și bravi ofițeri, care și-au riscat viața ca să apere cu puterile lor retragerea și exodul

românilor, au văzut cu ochii lor nenumărate acte de sălbăticie, uciderea nevinovaților, lovituri cu pietre și huiduieli. Toate aceste gesturi infame și criminale au fost comise de evreimea furioasă, ale cărei valuri de ură s-au deslănțuit ca sub o comandă nevăzută (s.n.).

De ce atâta ură?

Așa ni se răsplătește bunăvoința și toleranța noastră?

Am acceptat acapararea și stăpânirea iudaică multe decenii și evreimea se răsbună în ceasurile grele pe care le trăim. Și de nicăieri o dezavuare, o rupere vehementă și publică de isprăvile bandelor ucigașe de sectanți sangvinari. Nebunia organizată împotriva noastră a cuprins târguri, orașe și sate (s.n.). Frații noștri își părăsesc copii bolnavi, părinți bătrâni, averi agonisite cu trudă. În nenorocirea lor ar fi avut nevoie de un cuvânt bun, măcar de o fărâmă de milă. Sprijin cald și un cuvânt înțelegător, fie și numai sentimental, ar fi primit cu recunoștință. Li s-au servit gloanțe, au fost sfârtecați cu topoare, destui dintre ei și-au dat sufletul. Li s-au smuls hainele și li s-au furat ce aveau cu dânșii, ca apoi să fie supuși tratamentului hain și vandalic(s.n.). Românimea aceasta, de o bunătate prostească față de musafiri și jecmănitori, merita un tratament ceva mai omenesc din partea evreimii care se lauda până mai ieri că are sentimente calde și frățești față de neamul nostru în nenorocire.” (De ce atâta ură?, în Neamul Românesc, din 6 iulie 1940).

Până și avocați evrei, chemați prin profesie să apere pe cei nedreptățiți, au participat la genocidul împotriva românilor, au fost lideri de grup de evrei criminali, au întocmit liste pentru asasinat:

„În Soroca bande de comuniști evrei conduse de avocatul Michael Flexer după ce au ocupat clădirea primăriei și a poliției au asasinat în fața statuii generalului Poetaș pe comisarul Murafa și ajutorul său Eustațiu Gabriel.”

„În Chișinău listele de execuții au fost întocmite de intelectuali comuniști evrei, avocatul Carol Steinberg, avocata Etea Dinar și dr. Derevich.”

„Astăzi a fost ultima zi a evacuării și a fost hotărâtă zi de doliu național. Evreii și comuniștii s-au purtat oribil. Asasinatele și molestările...”

Cititorul însuși poate completa lista cu ororile săvârșite de evrei. Așa, din Paul Goma, Săptămâna Roșie, 28 iunie - 3 iulie 1940, sau Basarabia și evreii, Editura Vremea XXI, 2004:

„Nu puțini erau înarmați și agitau liste negre, amenințând pedepsirea celor figurând acolo.”

La Cernăuți „, Evreii l-au împușcat pe preotul bisericii catolice, pe câțiva gardieni. Evreii tineri (15 - 16 ani) au dezarmat soldați, i - au pus să se dezbrace, apoi i-au înjunghiat cu propriile baionete.”

„Imediat după plecarea soldaților români, evreii, în număr de câteva zeci de mii, în afară de faptul că au comis tot felul de delictе, au deschis porțile închisorilor, înarmând pe deținuți, au început cu furie să masacreze pe românii aflați pe străzi, au jefuit băncile, casele particulare, au incendiat bisericile și palatele.” Iată nume de evrei din Cernăuți, căpetenii ai bandelor de evrei asasini, din timpul genocidului antiromânesc: Marek Ficher, Filip Beer, Max Weissman, Bruell, dr. Zuflucht, dr. Kehr, dr. Sașa Pimenson. Sau de tineri evrei asasini: Aufleger Feibis, Fisher, Abacumov, Eisinger, Sigi Bainer (Sigismund Brainer, sau Bayner, Beiner – îl găsim apoi, în regimul comunist, la Cluj, la securitate, adevărat tortionar, loțiitor al șefului serviciului anchete la Direcția Regională a Securității). Și în Cernăuți, evreii preiau puterea locală: Salo Brül – comisar, Glaubah – primar, Hitzig – ajutor de primar, Meer (Beer) – prefect. Deci se cunosc șefii progromului antiromânesc, prin asasinat la fața locului și prin încărcarea trenurilor de vite, cu români, spre Siberia. La fel s-a întâmplat și în alte localități. La Chișinău, avocatul Steinberg – conducătorul sovietului comunal. La Chilia Nouă, dr. Robinovici, medic primar al orașului, șeful comitetului local. La Soroca, Leizer Ghinsberg – conducătorul acțiunii teroriste. Lista poate continua cu alți evrei, cu sutele de evrei din conducerea comunistă, factori politici, de decizie, împreună responsabili de genocidul împotriva românilor.

„Înșiși copiii evrei, dintre care unii chiar străjeri, așteptau în gări trenurile refugiaților, pentru a-i înjura și a le arunca cu pietre și orice obiecte care cădeau la îndemână, creând o impresie oribilă.”

„Preotul Bujakovski din Tighina a fost împușcat de teroriștii evrei.”

Spre o documentare mai largă, cititorul poate apela și la Gheorghe Buzatu, "Așa a început holocaustul împotriva Românilor", București, Editura Majadahonda, 1995:

„Incidentele, mai ales cu populația evreiască, au avut loc pretutindeni. Din această cauză evacuările în multe locuri au fost imposibile. S-au împușcat funcționari, s-au atacat chiar unități militare.”

Cititorul, dacă dorește, are la dispoziție o carte alcătuită doar din documente (128 la număr), reproduse după originalele din arhive – Locotenent – colonel Alesandru Duțu, dr. Constantin Botoran, Situația evreilor din România, 1939–1941, Editura Țara Noastră, Uniunea Vatra Românească, București, 2003 (Carte interzisă și trimisă la topit): „ În toate orașele basarabene și nord bucovinene... s-au format grupuri de evrei

înarmați, în majoritate tineri de ambele sexe, care numai decît au început acțiunea teroristă. Au fost împușcați cu predilecție funcționarii judecătorești, cei polițienești, slujitorii altarului, precum și funcționarii financiari, aceștia din urmă cu ocazia devalizării diferitelor casierii ale Statului... Au fost cazuri când execuțiile au luat aspectul unei sinistre vânători de oameni, în care tot ce putea constitui un element reprezentativ românesc stimula activitatea sângeroasă a tinerilor teroriști evrei.”

După ultima zi a evacuării Basarabiei, a nordului Bucovinei și a Ținutului Herța, de către Armata română și unele familii de români, evreii au continuat o altă evacuare, umplând trenurile pentru animale, cu români pentru lagărele de exterminare din Siberia. Epurare etnică prin holocaust în proporție de masă. În România, din 1948, umplu pușcăriile cu milioane de români, dintre care, sute de mii, vor fi lichidați.

Se impune cu necesitate înființarea unei comisii pentru studierea holocaustului (genocidului) evreilor împotriva românilor și publicarea lucrărilor rezultate din aceste cercetări.

Gheorghe Gavrilă Copil

II. Evrei vinovați de crime la adresa umanității

Materialul acesta este o continuare la articolul Holocaustul evreilor împotriva românilor. Cerem despăgubiri de 200(două) sute miliarde euro. În articol precizăm că Revoluția bolșevică din Rusia a fost făcută de evrei. În Consiliul Comisarilor Poporului, din 151 comisari (miniștri) ai Rusiei bolșevice, 129 erau evrei. Tot în acest articol publicăm patru tabele cu evrei comuniști, din 1940, din Basarabia și nordul Bucovinei. Tabelul nr.1, cu membri Partidului Comunist din România, cu 37 de nume, basarabeni și bucovineni, recomandați de Comitetul Central al Partidului Comunist din România, pentru a li se acorda calitatea de membri ai Partidului Comunist al bolșevicilor din toată Rusia. Tabel nr. 2, cu membri Partidului Comunist din România, cu 105 nume, basarabeni și bucovineni, a căror apartenență de partid este necesar să fie înregistrată la locul actual de muncă, în județele Chișinău, Soroca, Bălți, Bender, Orhei, Hotin, Ismail, Cernăuți. Tabel nr. 3, cu membri Partidului Comunist din România, cu 255 de nume, din orașul Chișinău, din orașul și județul Soroca, din județul Orhei, din județul Bender și din județul Bălți, care trebuie să fie lăsați cu dreptul de membri ai partidelor comuniste frățești și să fie obținute informații suplimentare despre activitatea lor în Partidul Comunist din România. Tabel nr.4 cu membri Partidului Comunist din România, cu 4 nume, basarabeni și bucovineni, sosiți în URSS, în calitate de emigranți

politici (foști voluntari ai Armatei Republicane în Spania s. a.) pe care Comitetul Central al Partidului Comunist din România îi recomandă pentru a fi transferați în Partidul Comunist al bolșevicilor din toată Rusia. Desigur, numărul evreilor comuniști, cu tot felul de funcții, comisari de toate gradele, este cu mult mai mare. Cei interesați și de alte nume, pot consulta cartea lui Mihai Bruhis, **Rusia, România, Basarabia**, Universitas, Chișinău, 1992. Le regăsim, citate, în cartea lui Paul Goma, **Săptămâna Roșie, 28 iunie-3 iulie 1940, sau Basarabia și Evreii**, Editura Vremea XXI, 2004, București, p. 81-85. Alături de cei din tabelele 1-4 mai dădeam numele unor evrei care au condus și asasinat populație civilă românească, evrei care alcătuiau liste pentru românii pe care hotărâseră să-i asasineze imediat, sau să fie torturați și lichidați după arestare.

În urma ultimatumului dat României de către URSS, Armata Română s-a retras din fața invaziei sovietice, între 28 iunie-3 iulie 1940, până pe malul de apus al Prutului, URSS impunându-și noua sa graniță, imperială, până la râul Prut.

Invadarea părții de răsărit a României de către URSS este rezultatul practic al Pactului Ribbentrop-Molotov. Invaziunii sovietice au anexat Basarabia, nordul Bucovinei, dar și Ținutul Herța.

În materialul acesta vom evidenția caracterul premeditat al atrocităților evreilor, fie în grupuri organizate, conform unor liste, în 1940-1941, iar după 23 august 1944, ca reprezentanți ai puterii politice de stat, tot cu premeditare, tot conform unor liste.

Rebeliunea evreilor împotriva românilor s-a desfășurat între 28 iunie-3 iulie 1940. A fost prima rebeliune din istoria României, de preluare a puterii, de către o minoritate conlocuitoare. Au reușit să preia puterea, în două etape, în aceste zile ale anului 1940, în Basarabia, nordul Bucovinei și Ținutul Herța, iar după 23 august 1944, în întreaga Românie, în ambele etape, cu ajutorul Armatei URSS.

Partidul Comunist din România era dominat și condus de evrei. Acționa pentru distrugerea statului național român, pentru că acesta rezista în fața procesului de expansiune a comunismului. La 8 mai 1940 Cominternul trimite acestor comuniști, instrucțiuni în legătură cu dezmembrarea României. Acționau subversiv și se pregăteau pentru a sprijini invazia armatei sovietice. Cu o lună înainte de invadarea răsăritului României de către Armata Roșie, M. Skorțov (Leibovici) și Morgenstern, membri ai secretariatului Partidului Comunist din România, sunt chemați la Moscova unde au raportat asupra „capacității de luptă și activitatea organizației comuniste din Basarabia”... Evreii au acționat și s-au organizat în vederea invaziei sovietice și au contribuit la pregătirea acestei invazii. Au deținut

informații asupra momentului agresiunii, acționând în consecință prin sabotaj economic și propagandă pro sovietică. (Alex Mihai Stoenescu, **ARMATA, MAREȘALUL ȘI EVREII**, Editura RAO, București, 2001, p. 76, 78). Era o activitate continuă, din timpul Revoluției bolșevice din 1917, până acum. Evreii erau coloana avansată a Rusiei bolșevice. Argument, evreii erau aproape să reușească să transforme Germania într-o republică sovietică. Republica sovietelor de la Bayern a fost zdrobită la începutul anului 1919 și cu aceasta și încercarea de comunizare a Germaniei. Dar în 1919 reușesc să transforme Ungaria într-o republică sovietică! Același plan îl tot puneau la cale și pentru România.

Momentul favorizant pentru declanșarea Rebeliunii iudaice bolșevice anti românești a venit în anul 1940. Liderii evreilor aveau pregătite listele pentru asasinarea reprezentanților instituțiilor locale și a altor români. Listele le-au împărțit evreilor din subordine. Acești subordonați erau organizați în bande, grupe, detașamente, miliții. Aveau instrucțiuni precise de îndeplinit, pe sectoare, străzi, instituții, adrese. Liderii aveau ca semn distinct, de comandanți, cocarda roșie, ceea ce adevăratea că serveau sub drapelul roșu, bolșevic, al URSS.

În anul 1940, înainte de retragerea armatei române din partea de răsărit a României (Basarabia și nordul Bucovinei) „majoritatea evreilor comuniști s-au constituit în comitete de **INIȚIATIVĂ PENTRU PROTECȚIA TERITORIULUI BASARABEAN**, ordinul venind de la Moscova” (idem, p. 97). S-au format comitete orașenești peste tot. Pe data de 27 iunie cercurile comuniste evreiești au fost încunoștințate de ultimatumul dat României de către URSS.

„Încă înainte de a se începe acțiunea de evacuare a Nordului BUCOVINEI și a BASARABIEI s-au format în toate orașele și târgurile, comitete orașenești din comuniști și evrei, care au hotărât, în prealabil, atât modul cum vor primi trupele sovietice de ocupație, cât și acțiunea de împiedecare a evacuării” (Locotenent- colonel Alesandru Duțu și Dr. Constantin Botoran, **SITUAȚIA EVREILOR DIN ROMANIA, 1939-1941**, Vol. I, partea întâi, Editura Țara Noastră, Uniunea Vatra Românească, București, 2003, p. 219).

„Imediat după anunțarea ultimatumului sovietic și înainte de intrarea Armatei Roșii, în toate orașele basarabene și nord bucovinene, ca la un consemn, s-au format grupuri de evrei înarmați, în majoritate tineret de ambe sexe, care numaidecât au început acțiunea teroristă”(idem, p. 206). Să analizăm puțin această mărturie documentară. Ca la un consemn, înseamnă mobilizare dinainte pregătită, înarmați, înseamnă că existau arme

pentru rebeliune, care numai decît au început acțiunile, înseamnă că știau ce au de făcut și au acționat concomitent, la ordin.

„Cuiburile locale de comuniști, în unanimitate alcătuite din evrei, au ocupat în chip de simpli spectatori, centrele și colțurile străzilor, gata de a da semnalul începerii devastărilor și executării fruntașilor români, care nu vor mai avea timpul să părăsească orașul, în momentul intrării trupelor sovietice”.

Din ziua de 28 iunie, evreii, nu puțini la număr, erau înarmați și agitau liste negre, amenințând cu pedepsirea celor figurând acolo (Paul Goma, op. cit. p 135).

„Listele întocmite de organizațiile comuniste, locale, cuprinzând numele românilor basarabeni și ai celor din regat, destinați arestării și suprimării”...

„Bandeaua au început devastările pe str. Ion Inculeț, unde își au gospodăriile majoritatea fruntașilor basarabeni”... (Alesandru Duțu și Constantin Botoran, op. cit. p.162). A se reține „ și a celor din regat, destinați arestării și suprimării”. Prin regat se înțelege Regatul României, întreaga Românie.

Insurgenții evrei aveau misiuni precise, prin acțiuni rapide:

- Avariarea Postului de radio Chișinău.
- Ocuparea Centralei telefonice din Chișinău.
- Preluarea puterii locale, prin atacarea și ocuparea instituțiilor statului român, primăriei, poliției.

Au executat capii autorității românești, primari, comisari de poliție și alți reprezentanți.

Au instalat primari evrei și comisari ai poporului, desigur, tot evrei. Au arborat drapelul roșu, în locul tricolorului românesc, atât la orașe, cât și la sate. Au sfâșiat tricolorul românesc.

-Atacarea instituțiilor financiare și a celor în care se găseau bani, pentru a jefui tezaurul României din această parte de țară, ceea ce au reușit, de regulă, prin asasinat.

-Atacarea magazinelor cu valori deosebite. Le-au jefuit, asasinând.

-Bararea străzilor, pentru a nu se refugia funcționarii.

-Bararea străzilor, pentru a opri plecarea tuturor refugiaților.

De ce aceste barări? S-a anticipat corect, că în graba plecării, românii își vor lua asupra lor o parte din bani, din valută, bijuterii, lucrări de artă, etc. Dovadă că evreii, pe străzi, pe jos, în trăsuri, în automobile, camioane, la gară, prin amenințări, lovituri, înjunghieri, sub amenințarea puștilor și pistoalelor, cu rapiditate, smulgeau bagajele și poșetele din mâinile doamnelor.

-Atacarea camioanelor destinate evacuării, oprind astfel evacuarea funcționarilor și a familiilor militarilor. Liderii evreilor știau că sechestrarea familiilor militarilor însemna o mare lovitură dată unei armate și s-a acționat în consecință.

-Devastarea și incendierea bisericilor. Au maltratat și asasinat preoți. O bandă de teroriști evrei a încercat să linșeze pe studenții teologi, care au scăpat numai datorită intervenției unui detașament de jandarmi, ce a făcut uz de arme. La Chișinău clopotele catedralei și ceasul primăriei anunțau începerea zilei de lucru. De acum clopotele vor amuți pe timp de zeci de ani, iar bisericile vor fi rase de pe suprafața pământului, sau transformate în grajduri pentru cai, în magazii, sau loc pentru dans și petreceri. În istoria românilor, în momente de mare primejdie, când oamenii nu mai aveau timp să se refugieze în locuri mai retrase, se adunau la biserici. În Basarabia, nordul Bucovinei și Ținutul Herța, așa ceva nu mai era posibil.

-Ocuparea gărilor și asasinarea șefilor de gară. Au dezorganizat retragerea trenurilor cu materiale, muniții, populație și chiar a unităților militare.

-Oprirea trenurilor în gări. Au făcut uz de armă.

-Deraierea trenurilor.

-Incendierea trenurilor.

-Atacarea și oprirea convoaielor de automobile și trăsurile. Au distrus mijloacele de transport, sau le-au sechestrat, jefuind și asasinând.

-Atacarea convoaielor cu căruțe cu bagaje. Au deshămat caii, au jefuit.

-Atacarea echipajelor Marinei fluviale.

-Bande de teroriști acționau și în satele din drumurile spre interiorul României, vânând pe cei ce ajunseseră până aici.

Rezultatele devastărilor se depuneau în locurile cunoscute din vreme, odată cu împărțirea listelor pentru asasinate. Dar bande de evrei practicau împărțirea celor jefuite, între membri acestor bande.

Sărmanii români civili, nu erau apărați nici de Armata Română, nici de forțele de ordine. Totuși, unele unități al jandarmeriei, în prima zi, mai funcționau.

„Au fost cazuri, după cum relatează refugiații, când executările au luat aspectul unei sinistre vânători de oameni, în care tot ce putea constitui un element reprezentativ românesc, stimula activitatea sângeroasă a tinerilor teroriști evrei” (idem, p. 206).

Insurgenții evrei știau că armata română n-are voie să tragă.

Ieșeau în întâmpinarea Armatei Roșii, cu drapelul roșu, flori și ovații, de la caz la caz, fie populația evreiască, în frunte cu noul primar, evreu, fie vreun detașament de teroriști evrei.

Terorism în toată legea. De fapt tot ce s-a întâmplat în aceste zile este terorism la nivel de comunitate etnică, preludiul terorismului de stat pe care bolșevicii evrei l-au instaurat în România, după modelul bolșevic pus în practică în URSS.

„Populația evreiască de pretutindeni a avut o atitudine ostilă și de sfidare, batjocorind pe funcționari, asasinând pe unii din ei, furând tezaurul instituțiilor statului etc”... (Alesandru Duțu, Constantin Botoran, op. cit. p. 157; Alex Mihai Stoenescu, op. cit. p. 91). Este adevărat că elanul comunist a cuprins aproape toată comunitatea evreiască (Alex Mihai Stoenescu, op. cit. p. 113).

Trebuie să spunem, spre a se ști, că evreii din România nu trecuseră niciodată prin așa ceva. În România funcționau lupta politică, lupta de idei, chiar și când au fost duse la extrem, iar partidul evreilor își avea parlamentari în Parlamentul României. Ba mai mult, spre satisfacția evreilor, opozantul politic, partidul legionar, fusese lichidat în 1938, prin asasinarea liderilor și a sute de legionari, în toată țara. Revenirea legionarilor în prim planul vieții politice se datorează, în bună măsură, atrocităților săvârșite de evrei în Basarabia, nordul Bucovinei și în Ținutul Herța, ca parteneri ai Armatei Roșii invadatoare. Evreii s-au comportat ca o populație inamică, trecând în mod violent și organizat de partea URSS, contribuind, pe cale insurecțională la instaurarea comunismului în partea de răsărit a României, cu toate consecințele holocaustului anti românesc, comunism ce amenința să se extindă în toată România, prin invadarea întregii țări.

„In unele localități din Basarabia și nordul Bucovinei, bande înarmate de evrei au comis crime împotriva militarilor și funcționarilor români, unele cazuri luând aspecte bestiale” (idem, p. 92).

Evreii, în cadrul insurecției armate de 7 zile, au atacat și dezarmat unități militare românești (Repetăm, acestea aveau ordin să nu riposteze la nici un fel de provocări, pentru a evita războiul), au împușcat ofițeri și înalți ofițeri și soldați, au contribuit, singuri, sau în conlucrare cu Armata Roșie, la luarea în prizonierat a zeci de mii de militari români, cu ofițeri cu tot. Pierderile suferite de pe urma evacuării: „uciși, răniți și dați dispăruți 356 de cadre și 42.876 soldați gradați”, după o altă mărturie Corpul 3 armată ar fi pierdut 138 ofițeri, 111 subofițeri și 50. 800 ostași (ibidem p. 94). O parte din acești prizonieri au fost executați, prin execuții colective, ca și confrății lor polonezi, în anul 1939 (Pactul Ribbentrop-Molotov !), ceilalți au fost duși în lagăre de muncă, de unde nu au mai ieșit niciodată.

Armata Roșie invadatoare, care a intrat în nordul Bucovinei, era, în general, formată din tineri mongoli, între 18-25 de ani. Au spus că sunt

aceia care au luat parte la ocuparea fostei Polonii (Alesandru Duțu și Constantin Botoran, op, op. cit. p. 196). Cutremurător, să vorbim de o țară, ca de o fostă țară. Dar acesta era contextul internațional al rebeliunii iudaice și a invaziei Armatei Roșii pe pământ românesc. Actul acesta criminal, al Moscovei bolșevice și al rebelilor iudei, este cauza izbucnirii Războiului de eliberare a acestor teritorii, după un an, pe data de 22 iunie 1941, prin înaltul sacrificiu de sânge al Armatei Române. Invadatorii au fost respinși în afara Basarabiei și a nordului Bucovinei. Un inamic agresor, cu o armată imensă la graniță, constituia un pericol iminent pentru un contraatac, pentru o nouă invadare a României, drept pentru care Armata Română și-a continuat ofensiva.

Adevărul nu trebuie lăsat să fie îngropat de Minciună. Considerăm că documentele pe baza cărora am scris aceste pagini, trebuie publicate, în întregime, în mass-media, pentru a fi documentat tot românul. De asemenea trebuie introdusă studierea holocaustului (genocidului) evreilor împotriva românilor, în școlile din România.

Caracterul criminal al Pactului Ribbentrop-Molotov este evidențiat și de Președintele Poloniei, Alexandru Kwasiński. Referindu-se doar la un aspect al nenorocirilor abătute asupra Poloniei, acesta a afirmat: **Noi așteptăm ca masacrul de la Katyn să fie recunoscut drept crimă la adresa umanității și să fie nominalizați toți instigatorii și executanții masacrului, iar documentele să fie transmise în întregime.** Le Figaro, 10 mai (**Permanențe**, nr. 5, Mai 2005, Revista presei străine, p. 18). Ne raliem în întregime acestui demers, tot ce i s-a întâmplat României între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941, încadrându-se în categoria crimelor la adresa umanității, fiind vorba de același Pact Ribbentrop- Molotov. Dar și după 23 august 1944.

Listele prin care se nimicea prezentul de atunci și viitorul poporului român, pe mult timp, își vor descoperi și în rândurile ce urmează, caracterul de crimă la adresa umanității, de crimă la adresa poporului român, de crimă cu premeditare.

Practicarea holocaustului(genocidului) împotriva românilor în 1940-1941, în partea anexată a României, iar după 23 august 1944, în partea amputată și ocupată, are baze documentare ferme. Precizăm că armata URSS a rămas în România, din 1944, până în 1956.

În continuare vom avea în vedere tot caracterul premeditat, metodic, organizat al genocidului împotriva românilor, prin listele pentru asasinate, întemnițări, torturări, deportări. Caracterul selectiv al martirizării românilor este în afara oricărei îndoieli. Chiar și în cazul deportărilor în masă. Au fost

localități din care toți românii au fost deportați, copiii, tineret, părinți, iar din altele, în mod diferit.

Cititorii, după ce vor avea o privire de ansamblu asupra nenorocirilor căzute pe capul românilor, sunt rugați să reflecteze și asupra bunurilor jefuite și asupra unui imens număr de imobile, cu proprietarii fugiți, uciși, sau deportați. Familii întregi, deportate. Jefuitorii sunt cunoscuți. Tot ei s-au instalat în imobilele cele mai bune. Poate că azi, acești instalați ilegal, abuziv, sau urmașii lor, dacă au plecat din aceste locuri, își revendică „dreptul” de proprietate asupra acestor imobile. E numai o întrebare. Cine are timp, să verifice. E bine de știut cine au fost falșii proprietari, instalați începând cu 1940 și până prin 1954, cât au durat deportările din această lungă și zguduitoare vreme. Nu trebuie să lăsăm sub tăcere nici deportările din jurul anilor 1970, e adevărat, în alte condiții, dar cu același final, golirea răsăritului României de tineretul român, în locul lui fiind aduși coloniști rusofoni. Destinația acestor români, tot Siberia. Iar supraviețuitorii deportărilor, au beneficiat în continuare, doar de persecuții, nu de restituirea proprietăților, în cele imobiliare tovarășii bolșevici trăind în continuare nestingheriți. Tovarășii bolșevici locali și coloniștii ruși, bolșevici și ei, aduși în sprijinul bolșevicilor locali, pentru distrugerea masei etnice a autohtonilor români, prin cea mai dură activitate de deznaționalizare de pe pământ european. Iar noile locuințe, ce s-au construit în timp, au fost numai pentru nomenclatura bolșevică, din elemente locale, sau colonizate. Pe cheltuiala și sudoarea sărmanilor români. Avântul sanguinar și de jaf, din timpul rebeliunii iudaice, va continua și după 28 iunie-3 iulie 1940, cu vânătoarea de români, cu anchete sub tortură, cu asasinate și cu deportări. Dar să rămânem la liste. Mai sunt alți evrei cunoscuți, făuritori de liste, alții urmează să fie identificați. Mai sunt și alte nume de asasini cunoscuți.

La trei zile după retragerea armatei române, pe data de 3 iulie 1940, la Chișinău are loc un mare miting, urmat de o paradă militară. La tribuna oficială, Hrușciiov (de origine evreiască din Ucraina) și comisarul Mehliș, evreu, călăul suprem al Basarabiei.

Retragerea armatei române din calea armatei URSS a avut loc între 28 iunie- 3 iulie 1940, perioada crimelor la vedere, dar și a unor arestări selective, pe baze de liste, arestări ce vor continua masiv și metodic, după aceste zile. La sfârșitul lunii august, la două luni după ce bolșevicii preluaseră puterea, în închisoarea din Chișinău, erau 8.500 de deținuți. Dar în celelalte orașe? Vom reține, pentru exemplificare, o mică parte din cei 8.500 de martiri, în ordinea tipărită de Iurie Colesnic, în **Basarabia necunoscută**, 4 volume, Museum, Chișinău, conform Paul Goma, op. cit.

p. 165-167. Cele mai frecvente nume de NKVD-iști anchetatori, sunt tot de evrei: Goldenberg, Ștain, Steineman, Levin, Șațkin, Israilov, concetățeni ai anchetaților, vorbitori de limbă română. Listele, au fost alcătuite tot de către evrei concetățeni. Românii din aceste liste nu făceau parte din primul eșalon, dar reprezentau importante valori culturale, științifice, artistice, morale ale românilor. Rămăseseră pe loc, la ei acasă, dar au fost supuși exterminării. Alte personalități, unele de prim rang în viața poporului român, reușiseră să se retragă în partea ne anexată a României, dar au căzut și aici pe mâna bolșevicilor evrei, care, sub protecția armatei sovietice, s-au impus, cu brutalitate, în viața României.

Citind lista ce urmează și alte exemplificări, cititorii sunt rugați să fie atenți la data arestării și a morții acestor români martirizați și în felul acesta vor înțelege că e vorba doar de o picătură din oceanul suferinței României. Aproape toți au fost arestați pe timp de pace, în anii 1940-1941, în urgia genocidului împotriva poporului român.

1. Gheorghe A. Rusu: pedagog, poet, dramaturg; deportat cu întreaga familie la 13 iunie 1940; mort de epuizare în lagărul OLT-Ivdel, Sverlovsk, în 1942.

2. Constantin Leancă, arestat la 6 iulie 1940; mort de distrofie într-o stație de cale ferată, în regiunea Gorki, în 1942.

3. Nicolae Secară: arestat la 30 iulie, mort în 1942.

4. Paul Vatamanu: arestat la 25 iunie 1941, mort în 194—42?

5. Aurel Ștefanelli: nu se știe când anume a fost arestat în cursul anului 1941, mort în 1945(?).

6. Ion Codreanu („Moș Ion”): arestat 30 iunie 1940; în 1941 a fost schimbat cu Ana Pauker.

7. Ion Bahtalovski: biolog, agronom, specialist în viticultură, autor de lucrări de specialitate; arestat la 26 iulie 1940; mort de distrofie în 1944.

8. Alexandru Baltaga: preot; arestat la 30 august 1940, mort în 1941, în spitalul închisorii din Kazan.

9. Vasile Chiparis: pictor; legionar, arestat la 24 aprilie 1941, executat în 1942.

10. Alexandru Ciulcu: profesor, istoric, scriitor, a condus Straja Țării; arestat la 26 iulie 1940, mort în 1942.

11. Teodosie Cojocar: militar, om politic; arestat în iulie 1940, mort în 1941.

12. Gheorghe Druță: profesor, militar, publicist; arestat la 6 noiembrie 1940, dispărut în Siberia.

13. Vasile Gafencu: agricultor (tatăl lui Valeriu Gafencu, student, poet creștin martirizat la Pitești, în reeducare, ucis la Gherla ?); arestat la 5 octombrie 1940, mort în 1942.

14. Cezar Stoica; avocat, poet, publicist (frate cu Titus Stoica) ; arestat în 7 august 1940, mort de epuizare în 1942 în lagărul din Nijne-Aursk.

15. Vladimir Bodescu; jurist, arestat la 10 august 1940, mort de epuizare, în 1941.

16. Ștefan Balamez: arestat la 28 iunie 1940, dispărut în Siberia.

17. Nicolae Bivol: profesor, jurnalist, om politic, fost primar al Chișinăului, arestat la 3 august 1940, dispărut în Siberia.

18. Nicolae Ignatiuc: agricultor, arestat la 23 iulie 1940, executat în 1943.

19. Emanoil Catelli: agronom, om politic, istoric, publicist; arestat la 5 iulie 1940, executat în 1943.

20. Alexandra Juriari Russo: înrudită cu Alecu Russo; membru marcant al Mișcării Legionare; arestată la 7 iulie 1940, decedată în unul in lagărele din Karaganda, în 1943.

21. Ștefan Botnariuc: învățător, arestat la 27 iulie 1940, mort în 1941

22. Ioachim Arhip: învățător, arestat la 12 ianuarie 1941; dispărut în unul din lagărele din zona Arhanghelsk-când?

23. Al.Terziman (Altersohn): jurnalist de (foarte) stânga, arestat la 22 iunie 1941, i se pierde urma în 1943.

24. Ieremia Cecan: preot; arestat în 12 iulie 1940 executat la 27 iunie 1941.

25. Ion Halippa (fratele mai mare al lui Pantelimon): teolog, istoric, arheolog, autor de lucrări de specialitate; în corespondență cu Hașdeu, Muzicescu, Z. Arbore; revoluția bolșevică din 1917 l-a surprins la Berdiansk; după 27 martie 1918 a fost arestat; liberat, nu i s-a permis trecerea Nistrului în Basarabia românească; a fost ținut ostatic în URSS în ciuda nenumăratelor intervenții (Rakovski, Nina Arbore, Titulescu); a fost arestat în mai multe rânduri, ultima oară la 25 iunie 1941, asasinat împreună cu fiul său, în închisoarea din Zaporojie.

De ce metode de anchetare au avut parte cei arestați, se poate afla cu ușurință și din cele ce urmează. În Chișinău, în sediul beciului NKVD, din str. Viilor nr. 97, în septembrie 1941 (la trei luni după alungarea ocupantului sovietic), au fost descoperite 87 cadavre, dintre care 15, într-o groapă comună-mâini, picioare legate. În Ismail, în subsolul beciului NKVD din str. G-1 Văitoianu, 6 cadavre (5 bărbați și o femeie) , mâini legate la spate. În Cetatea Albă, la 16 aprilie 1942- 19 cadavre. Orchestra simfonică a Basarabiei fusese surprinsă de retragerea armatei române, într-

un turneu de concerte prin țară. S-a întors la 3 iulie 1940. In gara Chișinău, toți muzicienii au fost suiți în camioane, duși lângă Orhei și împușcați, în Valea Morii. Până la 15 februarie 1941 în teritoriile românești ocupate de URSS erau în închisoare 48.000 de persoane. In această perioadă de pace, în timp de un an, au fost deportați peste 300.000 români, în locul lor fiind aduși 200.000 neromâni (nemoldoveni). Dintre deportați au murit cu miile în vagoanele în care erau transportați spre lagărele de exterminare. (Paul Goma, op. cit. p. 203-204). In 1940 au fost deportați 50.000 de țărani înstăriți. Deportarea selectivă, a țăranilor înstăriți și a intelectualilor, este și în aceste cazuri, evidentă.

Numărul total al victimelor comunismului în Basarabia și nordul Bucovinei este estimat la 1.500.000 de persoane(Florin Mătrescu, **Holocaustul roșu sau crimele în cifre ale comunismului internațional**, Editura Făt- Frumos, București, 1998, p. 57).

In România cu granițele de azi(deci fără Basarabia, nordul Bucovieni, Ținutul Herța și Insula Șerpilor), Cicerone Ioanițoiu, în **Persecuția creștină în România**, CASA, anul III, Nr. 2, 1996 (RFG), susține că aproape 3.000.000 de români au trecut prin temnițele comuniste, dintre aceștia circa 250.000 zac în gropile comune presărate pe tot cuprinsul țării(Florin Mătrescu, op. cit. p. 83).

Listele din 1940 și 1941 și de după acest an, pentru lichidarea românilor din teritoriile anexate de URSS, continuă după 23 august 1944, în întreaga Românie, inclusiv în teritoriile anexate, fapt confirmat de cartea **Publicații interzise**, București, 1948, ea însăși o listă de 8.000 de titluri interzise. Autorii în viață a acestor lucrări au fost aruncați în pușcării și lagăre de muncă în regim de tortură și exterminare.

„Prima listă de publicații interzise a apărut în martie 1945, in Monitorul Oficial, în baza art. 16 al Convenției de Armistițiu. La 1 iulie 1946, Ministerul Informațiilor a publicat o broșură de 156 pagini care conținea aproximativ 2.000 de titluri de cărți interzise, în limbile română, maghiară, franceză, germană, italiană, etc. Cu volumul de față această operațiune îmbracă un caracter mai vast, lista publicațiilor interzise în diferite limbi, atingând cifra de cca. 8.000 de titluri, în care se cuprind și toate titlurile publicate anterior”(**Publicații interzise**, p. 10). S-a procedat la decapitarea culturii culte și tradiționale(folclorice) a poporului român. „Partidul Comunist Român arătase că lupta împotriva celor care căutau să împiedice democratizarea țării nu putea fi dusă fără interzicerea tuturor publicațiilor în general” (**idem**, p. 10). Această activitate „nu va lua sfârșit decât atunci când ele nu vor mai exista decât în câteva biblioteci oficiale documentare, unde istoricii viitorului vor avea prilejul să studieze epoca

cea mai neagră din istoria modernă a omenirii, epoca imperialismului monopolist și a crimelor sale împotriva umanității”(**ibidem**, p. 11). Caracterul premeditat al crimelor împotriva elitelor românești este ușor de dovedit. Cartea **Publicațiile interzise** oferă nenumărate exemple. Prin cuvântul tipărit „puteau pătrunde ca o otravă, cele mai odioase născociri ale imperialismului în lupta sa împotriva clasei muncitoare din întreaga lume și în special împotriva Uniunii Sovietice. Această luptă ideologică nu era însă dusă numai sub o formă directă, în care pozițiile reacțiunii să apară limpezi. Ea folosea și calea indirectă, a camuflării cu spatele unor lozinci așa zise **democrate**, menite să înșele vigilența poporului muncitor. Pe linia aceasta a lucrat de pildă fostele partide **istorice** naționale-liberal și național-țăranesc”(**ibidem**, p.6). Lista autorilor și a cărților interzise a precedat arestarea autorilor și lichidarea lor prin tortură și înfometare, în închisori și lagăre de muncă. Nu a tuturor, unii erau deja în pușcării, tot pe baza acestor liste, înainte de a fi publicate. Ura s-a abătut asupra a tot ce este românesc. Lucrări reprezentative ale culturii române din secolul XIX și din secolul XX, au fost scoase din circuitul vieții, din scoli, universități, biblioteci. Li s-a dat foc, în public, sau au fost topite. Cele rămase în fondul secret al unor biblioteci, erau interzise cititorilor.

Si nu e vorba doar de ”publicații fasciste și pro-fasciste”(**ibidem** p.11).

„Același lucru, cu aproape toți comentatorii clasicii noștri. Pretutindeni sunt strecurate afirmații prin care se caută a se ascunde adevărata față a lucrurilor și a se propaga ideile false, necesare menținerii regimului burghezo-moșieresc și a exploatării omului de către om”(**ibidem**, p.9). Deci nu numai clasicii culturii române interziși, ci și comentarii operelor acestora, o întregă lume universitară și academică.

„Clauza aceasta n-a venit ca ceva impus din afară, ci ea era expresia însăși a voinței poporului român. Partidul Comunist Român arătase că lupta împotriva celor ce căutau să împiedice democratizarea țării nu putea fi dusă fără interzicerea tuturor publicațiilor în care se propagau ideile fasciste și fără o acțiune energetică de epurare a tuturor publicațiilor în general”(**ibidem**, p. 10).

Precizăm că prin publicații se înțelege tot ce este tipărit, literatură, lucrări cu caracter științific, ziare și reviste, etc.

Forța decizională aparținea evreilor bolșevici, instalați în funcție de sovietici. Spre exemplificare, vom menționa doar câteva nume.

Ana Pauker. Nepotul său, Adrian Severin, după lovitura de stat din decembrie 1989, în tandem politic cu Petre Roman, va ajunge ministru de externe.

„Ana Robinsohn organizează împreună cu Goldstein, atentatul de la Senat(1920), ucigând pe Dimitrie Greceanu, președintele Senatului și un episcop ardelean [alții fiind răniți]. Goldstein e prins și condamnat la ocnă, iar Ana scapă și se refugiază în Elveția. Acolo întâlnește pe tânărul PAUKER, care studia ingineria și cu care se căsătorește, devenind Ana PAUKER”(Gh.Buzatu, **România cu și fără Antonescu**, Editura Moldova, Iași 1991, p. 291). „Instalată la Moscova, Anna Pauker a obținut cetățenia sovietică (fapt dezmițit acum de guvernul român al dr. Petru Groza). A ocupat o funcție importantă în Komintern, a cărei membră era, și în comitetul central al partidului comunist sovietic. Cu titlul de înaltă considerație, Stalin i-a conferit gradul de colonel al armatei roșii”(idem, p.295)

„După [...] 23 august 1944[Ana Pauker] rămâne în plutonul de primă linie, fiind una din figurile cele mai sinistre ale nomenclaturii, considerată de mulți numărul 1 în această ticăloasă ierarhie”... „ In partea a doua a războiului activează din nou în domeniul românesc, organizând divizia Tudor Vladimirescu, dintre prizonierii români din URSS, prilej cu care vizitează toate lagărele unde se aflau soldați români. Până în 1953 a ocupat funcția de ministru de externe, calitate care i-a facilitat numirea mai multor coreligionari în ambasadele României din lume; aceeași funcție i-a permis transferul către URSS a insulei Șerpilor și a unor mici insule de pe brațul Chilia. Între 1945 și 1951, a fost considerată, unanim, principalul om de încredere al Moscovei, la București”... (Florin Mătrescu, op. cit. p.619).

Moscova, de-ndată după 23 august 1944, în Moldova ocupată, îi răsplătește pe bolșevicii din România, aliații de nădejde ai URSS. „ Moldova era administrată direct de către armata sovietică, care instalase peste tot prefecți comuniști, sau comunizați”, fenomen ce s-a extins apoi în toată țara. Cenzura sovietică fusese instituită la 12 septembrie, în întreaga Românie (Gh. Buzatu, op. cit. p. 256). In guvernul din august 1944, apărut în urma loviturii de stat din 23 august-arestarea Mareșalului Antonescu, au intrat și comuniștii. Lucrețiu Pătrășcanu, ca interim la justiție avea „ o poziție importantă care i-a permis să înceapă încă din septembrie 1944 epurarea din armată și din aparatul de stat a elementelor ne comuniste; tot din septembrie au început să funcționeze așa zisele tribunale ale poporului”. Peste două luni, în noul guvern, numărul comuniștilor crește. Teohari Georgescu este subsecretar de stat la interne, iar din 1945, ministru plin. La 6 martie, sovieticii impuseseră guvernul cu dominanta evreilor bolșevici veniți din URSS, prim ministru fiind Petru Groza. La 30 martie apare legea epurării aparatului de stat. S-a creat lagărul de deținuți politici de la Caracal, iar tribunalele poporului și-au întetit activitatea. (idem,

p.257). Din 1944 până în 1948, abatorul uman, inventat de bolșevici și administrat pe pământ românesc în Basarabia, nordul Bucovinei și Ținutul Herța, funcționa în întreaga Românie. Si va continua să funcționeze, la parametri apocaliptici. „Tactica comuniștilor devenea evidentă. De altfel tocmai sosiseră de la Moscova doi străini, cetățeni sovietici, Laszlo Luca și Ana Pauker, care conduceau în mod deschis partidul comunist”. Lucrețiu Pătrășcanu, pe atunci ministru al justiției „ nu a îndrăznit să se opună ordinelor Anei Pauker, eminentă cenușie despre care se spunea că este singura care putea comunica direct, prin telefon cu Stalin”(ibidem, p. 295). Terorista de cea mai criminală speță, va impune în România, după 23 august 1944, terorismul ca politică de stat. „ Toată acțiunea lui politică îi este dictată de la Moscova și sunt cazuri când Groza află din ziare de declarațiile pe care le făcuse el însuși, ori din anumite decizii luate de Consiliul de Miniștri. Deciziile, adică punerea în execuție a ordinelor de la Moscova sunt luate de către Ana PAUKER, BODNARAȘ și VASILE LUCA, în Comitet intim, la care a început să asiste și Iosif CHISINEVSCHI. Groza e menținut la putere pentru că Ana PAUKER ridică ura poporului împotriva ei în primul rând, ca uneltind distrugerea bisericii și a tot ce vine de la Dumnezeu”(ibidem, p.292). „Din motive tactice, Moscova l-a împins pe acesta din urmă pe prim plan, Gheorghiu-Dej fiind ales prim secretar în octombrie 1945. Puterea reală și influența în partid a rămas în continuare în mâna moscoviților-A. Pauker, V. Luca, E. Bodnăraș, I. Chișinevski, L. Răutu”, care se bucurau de mai multă încredere în ochii lui Stalin (Gh.Buzatu, op cit. p.255). „ Ana Pauker are la activ zeci de mii de victime(între care și pe soțul ei Marcel Pauker), agent sovietic și internaționalist, lichidat și el în cadrul „proceselor staliniste”), a căror moarte le-a decis-o indirect(Florin Mătrescu, op. cit. p.619). Și-a denunțat soțul considerându- l trozkist. Marcel Pauker a fost împușcat, iar moartea sa considerată o dovadă de loialitate ce a favorizat ascensiunea politică a soției sale la Kremlin (Gh.Buzatu, op. cit. p.295). „Ultimii ani din viață...i-a petrecut ca pensionară...Urna ei a fost depusă la Monumentul eroilor pentru libertatea poporului și a patriei, pentru socialism, din Parcul Libertății (N. a. fostul parc Carol) din București. Acest monument, el însuși un sacrilegiu, a fost ridicat exact pe locul Monumentului soldatului Necunoscut, care a fost mutat mai jos și a Muzeului militar dărâmat complet. După căderea lui Ceaușescu, cenușa Anei Puker a fost preluată de către familie și dusă în 1990, în Israel”(Florin Mătrescu, op cit. p. 619).

Care monument al libertății, când Ana Pauker este chiar oponentul libertății și integrității teritoriale a României?! Care eroină?! A cui?! Pușcăriile gemeau de români, umiliți, torturați, lichidați!

Teohari Georgescu „A deținut fără întrerupere funcția de ministru de interne în anii cei mai bestiali ani ai dictaturii comuniste(1945-1952)...trei ani în Regatul României și patru ani în Republica Populară... De menționat că sub ministerul lui a fost desființată Jandarmeria, Siguranță și Serviciul Special Român și creată Securitatea Statului și Miliția Poporului. Totul a încăput pe mâna a circa 20.000 de ofițeri KGB aduși din Rusia, la care s-au adăugat de două sau trei ori mai mulți agenți de sovietizare de origine basarabeană, distribuiți în toată țara”. In continuare, o listă, incompletă, cu câteva zeci de nume de evrei, înalți ofițeri și generali, cu funcții înalte securitate (idem, p.620). Se pot alcătui și liste pe județe, pe orașele reședințe de județ și alte localități, cu evreii care s-au făcut șefi ai siguranței.

Vasile Luca. De profesie lăcătuș. Cariera politică și-a început-o în iunie 1940, după ocuparea Basarabiei și a nordului Bucovinei, de către trupele sovietice, devenind primarul Cernăuțiului. In București a fost instalat ca membru în Comitetul Central și Biroul Politic al partidului.

Alexandru Nikolski. „A fost condamnat pentru dezertare și spionaj, înainte de începerea războiului pentru eliberarea Basarabiei... a reușit să fugă în URSS. Revine în România pe tancurile Armatei Sovietice. La 17 aprilie 1947 era inspector general al Poliției de siguranță, iar la înființarea Securității, este adjunct a lui Pintilie, funcție pe care și-o păstrează și sub ministrul de interne, Alexandru Drăghici (N. a. Aparținând minorității țigănești), ipostază în care preia și direcția generală a anchetelor din toată țara”. Cu consimțământul Anei Pauker și cu avizul Moscovei, începe și desăvârșește experimentul torturării permanente asupra a 3.010 victime, în închisoarea de la Pitești, experiment parțial extins și la alte închisori (ibidem, p. 619-622).

Iosif Kișinevski . Născut la Chișinău. A deținut un rol major în instaurarea comunismului în România, ajungând în cariera se de după 23 august 1944, la funcția de vicepreședinte al Consiliului de Miniștri (ibidem, p. 621).

Valter Roman. Fiul său, Petre Roman, după lovitura de stat din decembrie 1989, este prim-ministru, apoi președintele Senatului.

Valter Roman s-a născut în 1913, la Oradea. „ În războiul civil din Spania (moment precedat de încorporarea sa în rândurile NKGB-ului și agenților Comintern) a fost comandantul unei brigăzi internaționale de artilerie intitulate Anna Pauker, a participat să și ca pilot în cadrul aceluiași război. Se căsătorește cu spaniola Vallejo care, după mutarea întregii familii la Moscova, devine responsabilă emisiunilor de limbă spaniolă în cadrul postului de radio din capitala imperiului sovietic; aceeași funcție o

va căpăta și la București, după ce familia își va schimba din nou domiciliul, odată cu cotropirea comunistă a României. La revenirea în țara noastră, cu divizia Tudor Vladimirescu, Walter Neulander devine Valter Roman, iar de la o funcție binecunoscută la NKGB, ajunge locotenent colonel în Armata Română”. „ Agent KGB este unul din autorii comunizării Armatei Române, fapt ce i-a adus, încă din 1946, gradul de general și , pentru o vreme, postul de șef al Direcției Superioare Politice a Armatei (DSPA), instrumentul prin care PC își exercita controlul politic asupra acestei instituții”. Apoi, timp de câțiva ani a fost ministru plin al armatei. Urmează postul de director al Editurii Politice și cel de profesor universitar la Politehnica din București. În 1971, Nicolae Ceaușescu i-a conferit titlul de Erou al muncii socialiste.(ibidem, p.623, 686). Fiul său, Petre Roman a îmbrățișat cariera universitară, fiind tot profesor universitar, tot la Politehnica din București.

Valter Roman a avut un rol decisiv în cadrul nimicirii elitelor Armatei Române. A fost Director al direcției de educație, cultură și propagandă din Ministerul Apărării Naționale (DSPA), ministrul plin fiind agentul NKGB Emil Botnăraș. Pentru edificare se impun câteva precizări în legătură cu Emil Botnăraș. Doar el nu este evreu, din cei pe care îi prezentăm. „ E străin complet de neamul românesc: tatăl său, Botnariuk, este rutean, din nordul Bucovinei(lângă satul Cristura), iar mama lui, nemțoaică. A devenit român când s-a alipit Bucovina la România [1918]. A fost descoperit că făcea spionaj în serviciul rușilor și- nu se știe de ce nu a fost arestat la timp- s-a refugiat la Moscova, unde a urmat cursurile Academiei Marxiste pentru formarea agenților revoluționari sovietici. A stat în Rusia până în primăvara anului 1944, când a fost parașutat în jurul Bucureștilor... El a distrus complet armata română, a arestat și a deportat o mare parte din elitele militare și este acela care, în caz de mișcări anti- ruse, va proceda la masacre fără precedent. In 1936 a fost condamnat, în lipsă, ca trădător, la moarte”(Gh. Buzatu, op. cit. p. 293). Pe data de 23 august 1944, regele Mihai îl arestează pe Ion Antonescu și-l predă lui Emil Bodnăraș, iar acesta îl transferă la Moscova.

Alexandru Bârlădeanu. După lovitura de stat din decembrie 1989, este Președintele Parlamentului României. S-a născut în Basarabia, la Comrat. „În 1940, după ocuparea Basarabiei de către sovietici, a activat ca redactor al emisiunilor de limbă română de la radio Moscova, loc unde s-a căsătorit cu fata lui Mikoian. Ca urmare a unei înțelegeri româno-sovietice, semnată la Moscova din partea română(ce reprezenta regatul României) de către ambasadorul Iorgu Iordan, i se acordă lui Bârlădeanu, în 1946, cetățenia română și dreptul de a se fixa la București. În scurt timp, și pentru o

perioadă de doi ani (1947-1948), ocupă funcția de secretar al guvernului, calitate în care semnează o sumedenie de protocoale sau convenții economice; este trecut apoi în CC al PCR, post în care sânguința sa a fost răsplătită cu titlul de Erou al muncii socialiste, acordat de Gheorghe Gheorghiu-Dej, în 1964.”(Florin Mătrescu, op. cit. p. 685-686). Pentru perioada care ne interesează, se impun unele precizări. Mikoian este evreu, din 1939 fiind membru în Biroul Politic al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Țara, după cum reiese și din împrejurarea aceasta, nu mai era condusă de români.

Miron Constantinescu. Născut la Chișinău. A deținut ani de zile un loc în CC și Biroul Politic al PCR și din septembrie 1944 funcția de director al ziarului Scânteia, oficiosul și organul de presă principal al Partidului Comunist Român. A fost ministru al învățământului.

Silviu Brucan. Redactor-șef la ziarul Scânteia. Scrie o serie de articole adulate față de Ana Pauker, de exemplu „ A vorbit tovarășa Anna Pauker”-Scânteia, nr. 350/12 octombrie 1945. Nu avea diploma de bacalaureat. Ambasador la Washington. Membru în Comitetul Central al Partidului Comunist Român.

Din grupul celor care au pregătit lovitura de stat din decembrie 1989, cel care a determinat, înainte de așa numitul proces, pe beneficiarii loviturii de stat, ca Nicolae Ceaușescu și Elena Ceaușescu să fie asasinați. Acuzația pentru asasinare s-a bazat pe minciuna ticluită cu bună știință, de către Silviu Brucan, cum că Nicolae Ceaușescu ar fi vinovat de uciderea a șazececi de mii de români, doar în câteva zile, în timpul Revoluției, din acel decembrie 1989. Cu alte cuvinte oricare șef de stat, sau oricare alt român, încăput pe mâna unor astfel de oameni, poate fi asasinat pe baza unor mărturii mincinoase. Inainte de 22 decembrie au fost 162 decedati, din care 73 la Timisoara, 48 la Bucuresti si 43 in restul tarii. In ziua de 22 decembre, după ora douăsprezece, Ceaușescu a ajuns captiv în mâinile puciștilor. Din 18 decembrie, până pe 20 decembrie, a fost în Iran, într-o vizită de stat obișnuită, stabilită cu multă vreme înainte. Nu insistăm acum asupra responsabilității directe, cine a dat ordin, cine a tras, din țară și dintre infiltrații de din afara României, până pe data de 22, ora douăsprezece și treizeci de minute. Ne plecăm cu sfiiciune în fața celor ce și-au pierdut viața, în aceste zile ale Revoluției. Puciștii știau numărul morților și știau că acuzația principală este mincinoasă. Procesul lui Nicolae Ceaușescu nu diferă cu nimic de procesele pe care puterea bolșevică evreiască din România le-a declanșat după 23 august 1944. Așa ceva ne confirmă chiar Silviu Brucan. Că procesul lui Nicolae Ceaușescu a fost în spiritul iudaic bolșevic anticreștin și antiromânesc, poporul român

primind Noul Testament prin propoveduirea Sfântului Apostol Andrei, reiese și din faptul că asasinarea președintelui țării și a soției sale a fost programată și executată, cu nerușinare, în ziua de Crăciun, 25 decembrie (Ziua nașterii lui Iisus), sfidând pe creștini și pe Iisus, ca Domn și Dumnezeu.

Oferim câteva extrase din articolele scrise de Silviu Brucan, în Scânteia. Despre politicieni de frunte ai României, membri ai Partidului Național Țărănesc: „ Da! Nici o cruțare ”bandiții manisto-salaziști”(Scânteia, 14 mai, 1947); „Cărțile au fost date pe față”(Scânteia, 18 iulie 1947); „ Masele nu vor avea liniștea sufletească, până când dușmanii nu vor fi nimiciți”(Scânteia, nr. 873), (ibidem,p. 623). Si au fost nimiciți. Și Iuliu Maniu, președintele partidului.

Mareșalul Ion Antonescu, conform cercetărilor făcute de Alex Mihai Stoenescu, a fost condamnat la moarte și împușcat, în urma acuzației principale, premeditat false, cum că ar fi ordonat executarea a 20.000, sau 25.000 de persoane, execuția având loc la Dalnic, în apropierea Odesei. Mareșalul, în timpul procesului, a demonstrat netemeinicia acuzației, dar sentința de condamnare la moarte s-a dat pe baza acestei acuzații. Ulterior, în dosar, scenariștii procesului, au modificat cifra, micșorând-o până în apropierea numărului prin care mareșalul demonstra netemeinicia acuzației. Sunt și alte argumente relevate de Alex Mihai Stoenescu, în legătură cu falsitatea acestei acuzații.

Mareșalului Ion Antonescu „i-a fost pus la dispoziție, în vederea apărării, o altă variantă a Actului de acuzare, în care erau 20.000 de oameni duși la Dalnic. Iată explicația mareșalului: <<Dalnicul se află la 4-5 km de Odessa. 20.000 de soldați încadrați militarește, se întind pe șosea, pe 20 de km. Patru barăci, a căror dimensiune era 25/16 reprezintă 1.200 m. p. Socotind doi și chiar trei oameni pe metrul pătrat, ceea ce este o imposibilitate, nu depășim cifra de 3.000 de oameni>>. Intr-adevăr, cifrele nu se potrivesc și mareșalul avea dreptate. Acesta este motivul pentru care consider că în actul de acuzare(varianta 1-1995) s-au operat modificări după proces, după ce s-a observat că cifrele sunt fanteziste. Folosind formula de calcul exactă a mareșalului, acuzatorii au optat pentru cifra de 5.000, care ar fi acoperit complet drumul de la Odessa la Dalnic! Forțat și tratat superficial am putea accepta și că 5.000 ar fi intrat și în cele patru magazinei”. „Rechizitoriul acestuia dă o altă cifră a celor duși la Dalnic-25.000, ceea ce ține de prostie în forme vizibile, și a fost pe bună dreptate ridiculizată de mareșal”. Sunt necesare unele precizări, în legătură cu varianta 1-1995. Cititorul se află azi în fața a două variante, dintre care una este cenzurată, „prelucrată” după proces și publicată cu titlu **Procesul**

Marii Tradari Nationale în 1946, la Editura Eminescu. Varianta aflată în Arhivele Ministerului de Justiție a fost publicată de editurile Saeculum I.O. și Europa Nova în două volume, la începutul anului 1995 cu titlul **Procesul maresalului Antonescu-documente**, prefațate și îngrijite de Marcel-Dumitru Ciucă. Textul celor două volume(varianta 1-1995) este compus din documente reproduse fidel și din stenogramele transpuse în scris după înregistrările pe plăci ale procesului (Alex Mihai Stoenescu, op. cit. p. 404, 411, 413).

Ceea ce s-a întâmplat din 1944, până în 1948, a continuat între 1948 și 1952, când pușcăriile din România au devenit adevărate abatoare umane.

Gh.Buzatu precizează: „A existat un export de comunism din URSS către România prin evrei; am găsit în documentele sovietice agenda de telefon a Anei Pauker în care majoritatea funcțiilor politice ale Cominternului- secția română era formată din evrei; în 1948, ambasada SUA la București atrăgea atenția că la conducerea PCR erau atât de mulți evrei, încât se îngrijora de o eventuală reacție a românilor în viitor”(Alex Mihai Stoenescu, op. cit. p. 211).

Se afirmă că „la cererea lui Ceaușescu, o estimare făcută de securitate (N.A: adică de făptași), arată că numai în perioada 1948-1952 în închisorile și lagărele de concentrare ale securității, au pierit peste 80.000 de arestați politici (Florin Mătrescu, op. cit. p. 80). Mii de ofițeri români, politicieni, oameni de cultură, zeci de mii de români, torturați, lichidați. Observația că făptașii au redus, pe cât a fost posibil, numărul victimelor, este plauzibilă.

Cei ce au furat documentele din arhivele României știau că acestea sunt probe incriminatorii la adresa evreilor. Este ușor de înțeles ce înseamnă „activitățile serviciilor secrete sovietice pe teritoriul României în pregătirea atacului din iunie 1940” și toate celelalte, pe care le evidențiază pasajul următor:

„In ce mă privește, am găsit file albe și cadre de microfilme ale dosarelor M. Ap. N. Pe care este notat doar: **filele x, y, z...au fost ridicate de Departamentul Securității Statului la data de...**(filele cu cazul Iași au fost extrase în perioada 1950-1953, ceea ce mă face să cred că sunt dovezi ale implicării comuniștilor români, evrei și sovietici în evenimentele din 29-30 iunie 1941). Alte file lipsesc cam din următoarele zone:

-lista membrilor PCR, informatori și agenți ai serviciilor secrete române (Ana Pauker, racolată de Mihai Moruzov, Gheorghiu-Dej, Vasile Luca, Teohari Georgescu, adică Biroul Politic al CC al PCR, după 23 august 1944, dar și mulți alții);

-activitățile serviciilor secrete sovietice pe teritoriul României în pregătirea atacului din iunie 1940 și a invaziei din 1941, oprită de atacul

germano-român; acțiunile diversioniste și teroriste sovietice cu sprijin evreiesc la Iași, înainte și după declanșarea conflictului;

-arhiva NKVD capturată de Divizia 10 română la Odessa în care se aflau și planurile de invazie în spațiul balcanic, precum și cele privind folosirea minorităților în acest scop;

-dosarele medicale din lagărele de la Târgu Jiu și Caransebeș, Doftana și Jilava ale unor înalți funcționari comuniști;

-dosarul Elenei Lupescu, întomit de Mihai Moruzov, care o bănuia că este agentă sovietică, dar era printre cei puțini care știau că ea nu se consideră evreică, mama ei fiind rusoaică” (Alex Mihai Stoenescu, op. cit. p.230).

Evreii „au distrus istoria României ...prin sustragerea (citește: furtul și transportarea în URSS) a cca. 200.000 dosare privind **Basarabia-și-Evreii!** (după 1990 au apărut câteva copii)- operație semnată de generalul Grișa Nahum, evreu din Ucraina, devenit șef al Direcției contrainformații militare- a securității R.P.R., se înțelege”(Paul Goma, op. cit. p. 256). R.P.R. însemna Republica Populară Română. Scosese ră cuvântul România din uzul oficial, cât și cel de român, înlocuindu-l cu cel de cetățean, de clasă muncitoare, muncitor, colectivist, țărănime, țăran, locuitor, bolșevic, oamenii muncii din fabrici și uzine, oamenii muncii de la orașe, oamenii muncii de la sate, membri de partid, comuniștii, tovarășii, etc. „, In privința pavoazării, se recomanda, de pildă, printr-o circulară, din 18 aprilie, 1952, chiar și proporția drapelului: 75% roșii și 25% tricolore”(Marius Oprea, **Moștenitorii Securității**. Studiu apărut în ANARUL Institutului de Istorie Recentă, vol. 1, 2002. V. România liberă, Aldine p. IV). Cum în timpul rebeliunii iudaice din Basarabia, nordul Bucovinei și Ținutul Herța, drapelul de stat al României, tricolorul, a fost desființat și înlocuit cu cel roșu, evreii, după 23 august, l-au adus pe tancurile sovietice și l-au impus în întreaga Românie. După opt ani de stăpânire bolșevică, s-a emis o circulară, ca tricolorul să fie, totuși, tolerat, trei roșii bolșevice și un tricolor.

Din obiceiul de a fura documentele ne vom mai opri asupra unui caz: „Mai mult, memoriile lui Wilhelm Filderman, cu informații esențiale pentru perioada 1939-1945, pregătite să fie publicate de Academia Română, au fost puse sub cheie de autoritățile israeliene și interzise atât publicului, cât și specialiștilor” (Ion Coja, **Protocoloalele Kogaionului**, Uniunea Vatra Românească, Editura Țara Noastră, București, 2004, p. 39). Wilhelm Filderman, a fost președintele Federației Comunităților Evreiești din România, în perioada anilor 1940.

Gheorghe Gavrila Copil

III. A treia lovitură de stat evreiască din România

Vom prezenta, pe scurt, pe autorii loviturii de stat și ai preluării puterii, începând cu ziua de 22 decembrie 1989. Sunt și omisiuni.

1. Iulian Vlad. Evreu. General. Șef al Departamentului Securității Statului, din timpul regimului Ceaușescu, până pe 31 decembrie 1989.

2. Silviu Brucan (Brukner). Evreu bolșevic care prin presa vremii de după 23 august 1944 întreținea cultul dictatorial al Anei Pauker și a trimis în pușcării și la Canal elitele românilor. Atașat atât bolșevicilor evrei aduși în România pe tancurile Armatei Roșii, cât și urmașilor acestora, fapt ce reiese cu ușurință din activitatea sa de coordonator în procesul de preluare a puterii politice, în luna decembrie 1989, de către aceștia și în cadrul Guvernului Petre Roman. "Mie mi s-a părut, mărturisește Mihail Șora, ministrul învățământului, 1989-1990, că întotdeauna, Brucan a avut mai multe orientări, în funcție de interes. Când am ajuns eu ministru, Brucan era, oficial, doar un fel de consilier. De fapt avea o influență imensă, făcea figura unei eminențe cenușii" (Toma Roman-jr., Mihail Șora, Roșu de Paris(II), www.plai.cu.boi, 10/31/05).

3. Victor Stănculescu. (Absolvent al liceului evreiesc?). General în regimul Ceaușescu. Numit de Ceaușescu la conducerea Ministerului Apărării în locul ministrului Milea, care încetase din viață, în condiții încă neelucidate. Până la 27 decembrie, 1989, prim-adjunct al ministrului apărării naționale. Ministru al economiei naționale, 1989-1990. Ministrul Apărării, în 1990-1991.

4. Teodor Brateș. "-La Televiziune a apărut Teodor Brateș, ginerele călăului Nicolschi din perioada dictaturii urmașilor lui Cain, alături de Petre Popescu și George Marinescu, transmițând o stare de groază în toată țara. Potrivit acestora, în București nu erau decât teroriști și securiști, care atacau și ucideau, arabi plătiți ca să ucidă, erau otrăvite apele, aruncate în aer uzinele termice și barajul de la Dâmbul Morii, etc." (Ieronim Hristea, **De la steaua lui David la steaua lui Rothschild**, Editura Țara Noastră, București 2004). Numai neadevaruri, dar care erau de natură să provoace un război civil. Și alții, de la Televiziune, pe care îi știm cu toții.

5. Cazimir Ionescu. Evreu. Pe 22 decembrie la Televiziunea Română: "O coloana blindată motorizată se îndreaptă spre Pitești, pentru a ocupa punctul atomic, rafinăria, rezervele de cianură, barajul de la Curtea de Argeș. Odată cu căderea acestor puncte, orașul Pitești poate să dispară complet de pe harta lumii."

În pragul haosului, panicii și a războiului civil.

6. **Cico Dumitrescu**, contraamiral. Evreu. Tot pe 22 decembrie, tot de la televiziune, panica pe români, cu acțiunile teroriștilor.

7. **Ion Iliescu**. Bunicul după tată a fost Vasili Ivanovici (botezat Ilici), evreu rus, bolșevic, pușcăriaș, fugit din Rusia, urmărit de poliția țaristă. Și-a schimbat numele în Iliescu, probabil pe la 1900. Alexandru Iliescu (tatăl lui Ion Iliescu), băiatul cel mare al lui Vasili, s-a căsătorit în anul 1929 cu Maricica, o țigancă bulgăroaică, din neamul căldărarilor, analfabetă, care vorbea prost românește și care este adevărata mamă a lui Ilici.

Ilici s-a născut la Oltenița, la 3 martie 1930, an în care Alexandru Iliescu a fugit în Rusia, unde a stat până în 1935-1936.

Maricica, mama adevărată a lui Ilici, moare în 1932, fiind înmormântată la Oltenița (atenție la diversiunea cu Maria Ivănuș din București, care nu era mama lui Ilici).

În 1940 Alexandru Iliescu s-a căsătorit cu Marița, țigancă din Maramureș, soră bună a mamei lui Ion Cioabă din Sibiu, bulibașa țiganilor, cu care a avut doi băieți, frați vitregi ai lui Ilici (Mircea și Crișan, veri primari ai lui Cioabă). Unul a fost atașat militar al României la Moscova, iar celălalt director adjunct la IRSOP.

Însuși Ion Cioabă a recunoscut, într-un interviu dat cu puțin timp înainte de a muri, că el și președintele Iliescu erau veri.

Ilici Iliescu, la recepțiile lui Ceaușescu, nu se ducea cu soția sa, Nina Bercovici, ci cu Marița, mama vitregă. (Ieronim Hristea, **De la steaua lui David la steaua lui Rothschild**, Editura Țara Noastră, București, 2004, p. 454. Ieronim Hristea a preluat frazele de mai înainte din cartea lui Vladimir Alexe, Ion Iliescu-biografie secretă).

Nu punem în discuție dragostea unor tineri, indiferent de originea lor etnică, ci evidențiem originea bolșevică a lui Ion Iliescu. Dar pentru că bolșevicii la care ne referim sunt evrei, se impune și precizarea apartenenței lor etnice. Așa cum există pe lumea aceasta români, francezi, englezi, germani, italieni, ruși, etc. și atunci când sunt corecți și când au săvârșit fapte reprobabile, tot așa există și evrei. Numai că oculta evreiască acționează cu amenințări atunci când se precizează cuvântul evrei pentru cei care au săvârșit fapte reprobabile.

Revenind la Ion Iliescu, se poate constata că se trage dintr-o familie de evrei din Rusia și că din cei cinci bărbați, patru au trăit mai mulți sau mai puțini ani în Rusia, respectiv în URSS.

Ion Iliescu și-a făcut studiile universitare la Moscova, unde ajunge cu sprijinul Anei Pauker.

Unul din fratii lui după tată, a fost atașatul militar al României la Moscova.

Tatăl lui Ion Iliescu, Alexandru Iliescu, kominternist, a participat la Congresul Partidului Comunist din România, din 1931, din localitatea Goricova, de lângă Moscova. Rezoluția acestui congres cerea dezmembrarea României. La acest congres tatăl său devine membru al Comitetului Central. Ion Iliescu nu și-a dezamăgit tatăl, contribuind, în 1990, la blocarea Reîntregirii României.

Eftimie Iliescu, fratele lui Alexandru Iliescu, unchiul lui Ion Iliescu, ofițer de securitate, a participat la crimele împotriva poporului român, ca adjunct al lui Alexandru Drăghici, ministrul de interne.

Soția lui Ion Iliescu este evreică. Alături de cei patru bărbați, a fost al cincelea element de siguranță, pentru cei care au investit din punct de vedere politic în Ion Iliescu.

Ion Iliescu a avut strânse legături cu familia Valter Roman.

A fost numit, la 26 decembrie 1989, președinte al Frontului Salvării Naționale, la 13 februarie 1990 președinte al CPUN. Din 20 mai 1990, președinte al Republicii.

8. **Petre Roman.** Evreu. Tatăl său, Valter Roman, adus pe tancurile sovietice, pentru implantarea bolșevismului în România. Petre Roman a fost numit prim-ministru, 26 decembrie 1989-28 iunie 1990, apoi, după alegeri, tot prim-ministru, 20 mai 1990-26 septembrie 1991. Petre Roman se plânge că Parlamentul nu i-a fost favorabil la toate legile depuse în legătură cu agricultura. Constată că în urma acestui fapt agricultura arată jalnic, neproductivă-prin parcelarea pământului, prin abandonarea, nelucrarea terenurilor agricole, care au ajuns în paragină, de izbeliște, prin desființarea unor unități viabile, așa, asociațiile agricole -Cooperativele agricole de producție, fostele Gospodării agricole colective. Vicleană ocolire. Nu faptul că țărani și-au primit pământul confiscat de regimul comunist înapoi, desigur în suprafețe mai mici sau mai mari, după cum le-au avut, a dus la un dezastru absolut în agricultură, ci confiscarea mijloacelor de producție. Țăranii, când au fost obligați să intre în gospodăriile agricole de producție, au fost obligați să predea acestor unități socialiste și animalele, plugurile, tractoarele, batozele și alte mijloace de producție. În 1990, pe lângă pământ, le reveneau de drept și mijloacele de producție. Nu li s-au restituit. Țăranul român s-a văzut în fața pământului doar cu brațele. Lovitură criminală. Sărmanul și-a cumpărat cazmale și a început să lucreze. Și-a cumpărat câte un măgăr, și-a cumpărat un mânz și a lucrat tot cu brațele, până mânzul s-a făcut cal de tracțiune. Ca să are cu tehnica moderna agricolă, care nu i s-a restituit, de fapt i s-a confiscat a

doua oră, plătea cu produse agricole și ramânea flamând. Dar nici atunci nu i se ara tot pământul și se striga împotriva lui că nu e în stare să fie țăran, să-și lucreze tot pământul. Dar el dovedise cu vârf și îndesat, de mii de ani, că el este țăran, agricultor. Iar pâna la 23 august 1944, a fost factor de luat în seamă la stabilirea prețului grâului în Europa, uneori chiar el făcea prețul grâului european. A trebuit să vina o mână de bolșvici evrei din Rusia, după 23 august 1944, la putere în România, să lovească de moarte țărâtimea româna, iar urmașii lor, din decembrie 1989, să lovească iar, tot de moarte, aceeași țărâtimea română. Nerestituirea uneltelor agricole și în consecință incapacitatea țărâtimei române de a-și lucra pământul, pentru prima dată în existența ei multimilenară, a fost programată. A apărut pământ nelucrat și foametea în mediul țăranesc și în toată țara. Cumpărătorii străini, dar și politicienii profund certați cu moralitatea față de propria țară, după un timp, au invadat satele României, cumpărând pământ pe sume de nimica. Probabil și finanțarea, din exterior, a unor cetățeni români de alta etnie, pentru a cumpăra cât mai mult pământ. Tot acest pământ va fi naționalizat, fără despăgubiri. Noii priproprietari și-au scos cu vârf și îndesat prețul dat. Dacă țăranilor li s-ar fi restituit mijloacele de producție, cu acestea ar fi arat, semănat și recoltat tot pământul, ca pe vremea gospodariilor socialiste de producție și fiecare țăran ar fi beneficiat proporțional cu suprafața pământului său. Intreaga agricultură a țării era mecanizată și irigată. Politicieni pentru care nici o pedeapsa nu ar fi fost prea mare, ziariști, reporteri TV se întreceau să râda de agricultorul român. Fabrica de tractoare ar fi fost subvenționată de către toți țărâni din România, cu o mică parte din veniturile lor și nu ar fi fost falimentată din lipsă de cumpărători de tractoare. Localitățile rurale, cele mai multe, de la câmpie, în câțiva ani își vor fi împrăștiat utlajele mai vechi cu altele noi, fenomen normanl, într-o țară condusă pentru binele țării. În felul acesta România nu ar fi fost depopulată, tot programat, tinerii locuitori ai satelor având de lucru la ei acasă. Și la drept vorbind, Fabrica de tractoare din Brașov și Semănătoarea- de combine, din București, ar fi trebuit să devină proprietatea țărâtimei române, reprezentată printr-o asociație pe țară. Soluții pentru progresul României au fost, dar nu s-a vrut așa ceva.

România a fost jefuită și de finanțele sale, a fost lovită și pe plan industrial, negându-i-se orice capacitate performantă industrială, ceea ce s-a văzut că nu e adevărat. Complexele industriale, din clipa vânzării lor, au funcționat la parametri concurenționali internaționali. Modernizarea a fost și este un proces continuu. Industria petrolului, cu toate fabricile aferente, complexele energetice nucleare, cu toată capacitatea industriei românești

de a fabrica în țară utilajele necesare, producerea de apa grea, industria de elicoptere, construirea de nave maritime și altele și altele.

În legătură cu alcătuirea Guvernului provizoriu, Petre Roman scrie: "...eu n-am propus decât două persoane, pe Gelu Voican și pe Mihai Drăgănescu, numiți amândoi viceprim-miniștri, așadar colaboratorii mei cei mai apropiați... Cât despre Mihai Drăgănescu, el era prieten cu tatăl meu"... (Petre Roman, **Libertatea ca datorie**, Editura Paideia, 2000, p. 112).

9. Gelu Voican Voiculescu. Evreu. Viceprim-minstru, din 26 decembrie 1989, iar din 31 decembrie are și funcția de Comandant al Departamentului Securității Statului.

10. Mihai Drăgănescu. Evreu. Viceprim-minstru, din 26 decembrie 1989.

11. Mugur Isărescu. Evreu. După Revoluția din decembrie 1989, a fost titularizat la Ministerul Afacerilor Externe. Ambasadorul României în Statele Unite ale Americii. Din septembrie 1990, Guvernatorul Băncii Naționale a României.

12. Ioan Aurel Stoica. Evreu. Ministru al industriei construcțiilor de mașini,

13. Nicolae Militaru. Evreu. General. Ministrul Apărării, 1989-1990.

14. Sergiu Celac. Evreu. De reținut informația: "în arhive se descoperise că tatăl lui Celac, angajat la Consiliul de Stat al Planificării în anii 50, furnizase informații strategice consilierilor sovietici. Sergiu Celac era... translatorul lui Ceaușescu" (Emil Berdeli, Microfoanele din dormitor au dezvăluit și situații jenente pentru șeful DIE, în Gardianul, 15 aprilie, 2004). Ministru de interne, 26 decembrie 1989-28 iunie 1990. Ambasador la Londra, 1990-1996, din 1991 acreditat și la Dublin, cu reședința tot la Londra. Guvernul Petre Roman și președintele Ion iliescu, au blocat Reîntregirea României. Poziția Guvernului Petre Roman a fost exprimată public, fără echivoc, de ministrul de externe Sergiu Celac: " Ministrul de externe de atunci, al României, declară Agenției FRANCE PRESS că Podul de flori **constituie o inițiativă particulară**. Adică e problema lui Gheorghe Gavrilă Copil și atât? Cutremurătoare opinie, din partea unui membru al guvernului!" (Gheorghe Gavrilă Copil, **Societatea Culturală București-Chișinău**, Editura Dacia Eternă, București, 1999, p.33. Cartea deconspiră, pe bază de documente, anexarea Revoluției Române și a Podului de flori, de către casnicii Moscovei. Poate fi accesată pe internet și la titlul REÎNTREGIREA ROMÂNIEI.

15. Mihai Chițac. Evreu. General-locotenent. Ministru de interne, 1989-1990.

16. Moldoveanu Ioan Jean. Evreu. General-locotenent. Adjunct al ministrului de interne și șef al Inspectoratului General al Poliției, 1989-1990.

17. Dan Marțian. Evreu. Studii superioare la Moscova. Lector la Ștefan Gheorghiu. Apropiat al lui Ion Iliescu.

În 1990, președintele Camerei Deputaților.

18. Alexandru Bârlădeanu. Evreu. Impus de Moscova, la București, în 1947, ca secretar general al guvernului de atunci.

În 1990, președintele Senatului.

19. Adrian Severin. Evreu. Ministru de stat pentru reformă și relațiile cu Parlamentul, 1990-1991, Președintele Agenției Naționale pentru privatizarea și Dezvoltarea întreprinderilor Mici și Mijlocii, 1991-1992.

20. Corneliu Bogdan. Evreu. Angajat de Ana Pauker la MAE ca director. Din 26 decembrie 1989, ministru secretar de stat la Ministerul Afacerilor externe.

21. Teodor Stolojan. Tatăl său, la studii în URSS, a venit însurat cu o cetățeană sovietică.

Ministru de finanțe, 1990-1991. Prim-ministru, 1991-1992.

22. Eugen Dijmarescu. Evreu. Ministru al economiei și finanțelor, 1991.

23. Mihai Șora. Prieten din tinerețe cu Miron Constantinescu, cu Benno Hechter, fratele lui Mihai Sebastian s.a. La studii în Franța, unde, în 1938 devine membru al partidului comunist francez, partid membru al Kominternului. Angajat, în 1948, de către Ana Pauker, la Ministerul de Externe. Admirația pentru Ana Pauker nu a reușit să și-o disimuleze nici în anul 2005: „Ministrul de externe nu era Ana Pauker? Ba da, am cunoscut-o personal. Era o persoană dură, puternică, dar bine mobilată intelectual. Cred că era singura din conducerea PCR din acel timp, care putea vorbi coerent și, relativ, logic, bineinteles după "logica" lor. Cunoștea foarte bine limba română, vorbea foarte corect, spre deosebire de alți activiști, mai ales că mulți erau de "import", ajunși în MAE" (www. plai-cu-,boi, 10/31/05, Toma Roman jr., Mihai Șora, Roșu de Paris, II, p. 1). Din 26 decembrie 1989, ministrul învățământului.

24. Victor Babiuc. Evreu. Expert la Comisia Constituțională, 1990. Ministru de justiție, 1990. Ministru de interne 1991-1992.

Dacă vreunul din cei nominalizați ca evrei, nu este evreu, în locul lui se pot aduce zece nume de evrei din înaltele structuri guvernamentale și din alte instituții. Si chiar de sub directa sa conducere. Sau condus de către aceștia și de către alții.

25. Sergiu Nicolaescu. Dar acesta este român, cu o creație cinematografică de excepție, de autentic patriotism. Exista o explicație.

Sergiu Nicolaescu este nepotul generalului Cambrea, comandantul Diviziei Tudor Vladimirescu, formată și instruită în URSS de Ana Pauker. Beneficiarul regimului Ana Pauker-Silviu Brucan? Sergiu Nicolaescu. În anul 1947 era în prag de absolvire a Școlii de Ofițeri de Marina! Acum are loc un moment periculos pentru destinul tânărului Sergiu Nicolaescu. Tatăl sau e arestat, ajunge la Canal. Intreaga securitate română căzuse în mâna evreilor. În urma arestării tatălui său, este sfătuit să se interneze în spital și neprezentându-se la examene, a ramas fără Școala de Ofițeri de Marină. Securiștii evrei nu-l abandonază, dar nici Sergiu Nicolaescu nu-i va părăsi niciodată. Termină o facultate tehnica și ajunge inginer. A lucrat nu oriunde, ci în întreprinderile Ministerului Apărării, în Departamentul Special, în 1954 fiind director la una din acestea. Nu a fost invitat să fie și ofițer de securitate, nici nu a solicitat așa ceva, dar trăia în chiar mediile inteligenței și puterii politice evreiești. Cu aceștia ajunge să acționeze în Decembrie 1989 la înlăturarea și împușcarea lui Nicolae Ceaușescu și la consolidarea regimului iudaic post decembrist. KGB-iștii bolșevici de după 23 august 1944, rudeniile, urmașii acestora, preiau din Decembrie 1989, toate frâiele puterii politice, precum cei de după 23 august.

Jocul la doua capete, KGB-MOSAD, sau, mai cuprinzător spus, KGB-evreimea internaționala, este de notorietate publica.

Pentru Sergiu Nicolaescu, cel mai mare om politic este Silviu Brucan. Această opinie și-a exprimat-o cu claritate, în ultimii ani, de mai multe ori.

Addendum la cazul Anei Pauker Terorism evreiesc în România

„În 1915 (în timpul neutralității noastre), agentul CĂTĂRĂU, basarabean, organizează faimosul atentat cu bombe împotriva Episcopiei ungare de la Hajdudoros (catolică), cu scopul de a provoca un conflict cu Austro-Ungaria, forțând România să iasă din neutralitate. Ana Rabinsohn organizează, împreună cu GOLDSTEIN, atentatul de la Senat (1920), ucigând pe Dimitrie GRECEANU, președintele Senatului și pe un episcop ardelean. GOLDSTEIN e prins și condamnat la ocnă, iar Ana scapă și se refugiază în Elveția [...]. După reluarea relațiilor diplomatice cu Sovietele (1934), Ana PAUKER revine în România, unde întreprinde o intensă agitație bolșevică. Este judecată și condamnată la zece ani închisoare, de unde este eliberată în urma intervenției ministrului Germaniei la București, FABRICIUS (alianța germano-rusă, după pactul din 23 august 1939), și, de ochii lumii, schimbată cu Moș Ion Codreanu, pe care îl luaseră rușii, la ocuparea Basarabiei. Ana PAUKER este lipsită de cultură, n-are nici talent

oratoric nici aparență fizică atrăgătoare; este însă un agent de execuție extraordinar, ca o mașină infernală. Este vanitoasă, de o ambiție fără limite, luxoasă, de o cruzime animalică, isterică și imită pe Caterina a II-a chiar în aventurile amoroase... Putea demonstra prin politica sa, faptul că era înaintea de toate patrioată sovietică și că URSS-ul și expansiunea acesteia erau mai importante decât teoriile comuniste și mai ales decât aspirațiile românilor, pe care îi ura în mod deschis, fapt pe care nu căuta să-l ascundă... Sentimentul care a dominat intrigile sale politice a fost ura, acea ură care servea atât de bine scopurilor politice de expansiune prin forță care îi plăcea atât de mult, în calitate de "dictator delegat" (Gh. Buzatu, **România cu și fără Antonescu**, Iași, Editura Moldova, 1991, p. 291-292, 296).

Gheorghe Gavrilă Copil

IV. Evrei în structurile de decizie ale statului român

-Peste zece mii, ușor de identificat-

Gem târgurile de carte, librăriile, ștandurile stradale, de cărți scrise de evrei, în care, de nenorocirile întâmplare în România, de la 23 august 1944, până în anul 1989, „sunt de vină doi români”, Gheorghe Gheorghiu-Dej și Nicolae Ceaușescu. De ce vor să ascundă ceva cutremurător de grav?

Responsabilitatea pentru tot ce s-a întâmplat în comunism aparține unicului factor de decizie, partidului comunist, de la factorul centralizat, la cel teritorial. El hotărăște ce să se facă și cum să se facă.

Factorul comunist de preluare a puterii în Basarabia, nordul Bucovinei și Ținutul Herța, în timpul rebeliunii iudaice antiromânești din 1940, a fost deținut de evrei. Tot de ei, în continuare, așa cum reiese din tabelele cu repartizarea teritorială a sutelor de evrei comuniști (Vezi **Holocaustul (genocidul) evreilor împotriva românilor**). E de ajuns să suprapunem localitățile din care s-au făcut arestările și întemnițările românilor, dar și deportările și ne dăm seama cine a decis ca asupra românilor să se practice genocidul. Soldații sovietici mongoli și nu numai, nu știau care sunt români, sau de alt neam. Și nici alți conducători veniți degrabă din URSS. Evreii localnici știau.

Dar în România din noile ei granițe, impuse de URSS? Se poate ajunge cu ușurință, după opinia noastră, la un număr de vreo zece mii de tovarăși comuniști evrei, care au fost factori de decizie în România, de la factorul centralizat, la cel teritorial. Ideologii evrei de azi, pentru a evita ajungerea

evreilor în situația de a răspunde în fața poporului român de holocaustul săvârșit asupra românilor, își amintesc sectorial și evaziv de unii evrei cu responsabilități, dar și atunci arată spre cei doi români, Gheorghe Gheorghiu-Dej și Nicolae Ceaușescu.

După 23 august 1944 evreii bolșevici s-au trezit într-o situație stânjenitoare. Partidul Comunist din România era un partid al evreilor, dar cu un număr prea mic de evrei. Români să fi fost câți să-i numeri pe degetele unei mâini. De numărul acesta mic de evrei se prevalează ideologii evrei, mai reducând numărul. E adevărat, documentele din arhiva românească a vremii rețin un număr mic, de evrei bolșevici, până în 1940. Văzându-se Ana Pauker et Co., că are Armata Roșie la dispoziție în toată România, îi iscodi mintea o fabrică de evrei ilegaliști. Doi ilegaliști dacă depun mărturie pentru al treilea, este și acesta ilegalist (Practica minciunii prin mărturii mincinoase s-a transformat în “documente” și în alte domenii). Adică a desfășurat activitate în clandestinitate, în calitate de comunist (bolșevic) al P.C. din România. Și fabrica de minciuni a funcționat. Din mincinoși, la mincinoși, la mincinoși, până Partidul Comunist din România s-a îngroșat cu cinci mii de ilegaliști. Și cu ceilalți, de dinainte, vreo mie, în total șase mii de bolșevici evrei se instalează brutal și sângeros, la pârghiile de conducere ale României. Șase mii? Nici vorbă. Ci vreo zece- douăsprezece mii. Cei șase mii de evrei și ce evrei, ilegaliști, n-au mai avut și ei alți evrei, care să dea năvală, la absolut toată bogăția României? Soții, frați, surori, nepoți. Prieteni. Cunoscuți. Pe un lung șir de ani. Se regăsesc în dominarea numerică, în structurile centralizate statale și teritoriale, în instituții. Acolo, unde, în mod excepțional nu au dominat și numeric, au avut funcțiile de decizie, de conducere. Așa, în agricultură. Întreaga țară căzuse sub dictatura iudaică. Din 1940, până în 1989 (Cu întreruperi în 1942 și 1943 și parțial în 1940). Tot ei pot fi identificați în structurile decizionale ale țării și după 1989. În ultima perioadă, înainte de 1989, românii urcau printre evrei în structurile centrale, dar și teritoriale, spre disperarea evreilor, care sufereau o anume restrângere de autoritate. În următorii vreo zece-cincisprezece, românii ani ar fi redevenit stăpâni deplin în propria lor țară. Așa se explică lovitură de stat anti românească și executarea lui Nicolae Ceaușescu. Tot cu ajutorul Uniunii Sovietice. Si au pus mâna din nou pe România. Cu siguranța nu pentru prea multă vreme. Dar am anticipat destul. Așa cum în Basarabia, nordul Bucovinei și Ținutul Herța, unde se cunosc, până acum, peste trei sute de bolșevici evrei vinovați, să dăm și din România cu granițele de azi, nume de tovarăși evrei bolșevici. O mică parte din cei vreo zece mii. Pe cei de azi,

de după 1989, îi vor trece sudorile reci, ei fiind urmașii celor din 1940, până în 1989. 1) Urmașii familiilor de evrei (tatăl evreu, mama evreică). 2) Urmașii românilor căsătoriți (măritați!) cu evreicile aduse din URSS, evreice cărora Ana Pauker le-a dat o destinație clară, căsătoria cu acei români care vor fi tolerați în funcții de conducere, necesari. Sărmanii români le spuneau rusoaice, așa aveau sarcină de la evrei. Nu le scoteau în publicul de jos și la rudenii, nu știau românește și românașii isteți, ar fi înțeles și ce fel de “rusoaice” sunt. Si acestea au fost spionii propriilor soți în favoarea comunității bolșevice evreiești. Si prin soții lor aflau unele, altele, pe care le raportau confidențial. Iar o parte din aceste soții erau ele însele, cu anumite funcții importante. Si urmașii acestora sunt înfiți și azi la cârma țării. 3) Si urmașii românilor căsătoriți cu evreice din România. Se știe că la evrei, în cazul familiilor mixte, cu mamă evreică, apartenența la comunitatea evreiască, o dă mama. Când tatăl este evreu și soția nu este evreică, aceasta trece la religia mozaică. Și se mai știe că Sinagoga de regulă nu permite căsătoria unui evreu cu o creștină, sau a unei evreice cu un creștin, doar atunci când există anume interese iudaice. Interesele iudaice pot fi ușor contabilizate și în cazul căsătoriilor mixte, de sub controlul evreilor comuniști din România. Si al sinagogii. Este de ajuns că se știe cei care au fost înainte de 1989 în structurile guvernamentale și teritoriale, în fruntea unor instituții culturale, științifice și se va descoperi, cu stupoare, că sunt evrei (tatăl evreu, mama evreică), sau români ajunși acolo prin faptul că erau căsătoriți cu evreice. Și soțiile lor evreice. O listă cu evreicile din structurile guvernamentale și din alte instituții ar fi edificativă. Că unii au ajuns cu timpul personalități, e firesc. Au avut toate condițiile și avantajele. Dar românii căsătoriți cu românce nu au beneficiat de sprijinul comunistilor evrei. Ajunși, în anii de dinainte de 1989, în instituțiile la care ne-am referit, ori deveneau colaboraționiști ai evreilor, ori li se făceau zile fripte. La fel și azi. (Sărmanii, unii au devenit porta vocea evreiască împotriva românilor. Lor le-a fost și le este bine. Au ajuns șantajabili.). Că după trecerea unor ani, cei mai mulți evrei din România își ascund originea, dar continuă să acționeze în interesul evreilor din România și din întreaga lume, este știut. Dacă ar fi fost loiali poporului român, n-ar avea de ce să-și ascundă originea. Simpatia față de confrății evrei ar fi fost de înțeles și facilitarea unor legături culturale, științifice, economice, între poporul român și evreii de dinafara României, ar fi fost normală. Iar părerea multor evrei, că nu li se mai știe apartenența etnică la evreime, este eronată. In continuare să argumentăm cele de mai înainte, limitându-ne la spațiul restrâns al unui articol, dar cei interesați, pot afla ei înșiși numele a mii de evrei bolșevici din România.

Ilegaliștii au primit indemnizații mari, sfidătoare față de nivelul de trai al românilor. La rang de demnitari de stat. Unii trăiesc și azi. Și urmașii lor au primit ajutor de urmaș de ilegalist, de parcă nu aveau beneficii mult prea mari față de nivelul de trai al românilor. Iar deținuții politici români, supraviețuitori ai închisorilor și lagărelor, au fost muritori de foame, situația lor financiară fiind și azi ofensator de mică, față de a călăilor României. Comparați nivelul financiar al ilegalistilor în viață și al deținuților politici români.

Desigur exista și evrei (propriu-zisi, sau din familii mixte) cu un comportament normal în relațiile cu românii. Dar și aceștia se fac a nu ști despre activitățile incorecte, intolerabile, ale altora. Își păstrează avantajul unor relații.

Sunt și excepții. Cunoaștem cazul lui Bruhis, autorul cărții **Rusia, România, Basarabia**, Universitas, Chișinău, 1992, în care nu a ezitat să deconspire activitatea netrebnică a evreilor bolșevici față de poporul român.

În rândurile ce urmează ne vom restrânge la numele unor evrei din structurile de conducere ale României.

Cele ce urmează sunt extrase din cărțile pe care le vom cita la sfârșit:

Pe urmașii lui Cain, destinați să instaureze comunismul în România, capitularea necondiționată de la 23 august 1944 i-a surprins la Moscova...

Sosind de la Moscova la 17 septembrie 1944, grupul Anei Pauker a dat peste cap conducerea provizorie a PCR și de fapt i s-a substituit... Întrucât din totalul de 900 de comuniști existenți la acea dată în România, cei de etnie română puteau fi numărați pe degetele de la o mână, “greul” îl duceau urmașii lui Cain și câțiva comuniști: unguri, bulgari, ruși, ucrainieni și armeni. Pentru acest motiv, această adunătură se numea nu Partidul Comunist Român, ci Partidul Comunist din România.

Pentru a spori numărul comuniștilor s-a trecut la completarea Partidului cu “ilegaliști”. Această măsură a condus la creșterea numărului membrilor de partid, dar compoziția națională nu s-a schimbat, alogenii și în special urmașii lui Cain erau majoritari. Pentru a deveni comunist “ilegalist” aveai nevoie de doi martori “ilegaliști” și cum români nu aveau precursori, nu deveneau “ilegaliști” comuniști.

În scurt timp, “ilegaliștii” au ajuns la 5000 de membri. În fața argumentului de “ilegalist” cădeau toate criteriile de selectare și promovare a cadrelor, inclusiv criteriile de clasă, aplicate cu strictețe românilor.

Fabricanți, bancheri, negustori și tot felul de alți bogătași, dar mai ales descendenții lor, care în nici un caz nu aparțineau clasei muncitoare sau țărănimii sărace, au revenit la statutul din perioada capitalistă, de subordonare a muncitorilor și țăranilor. Au devenit ofițeri cu funcții de comandă care să apere țara, așa cum orice animal își apă prada. Pe mâna lor au încăput finanțele țării, economia, comerțul interior și exterior, producția, cercetarea, știința, cultura, mass-media, politica și reprezentarea diplomatică a țării. “Ilegaliștilor” li s-au oferit toate privilegiile: pensii FIAP, spitale și policlinici speciale, magazine speciale și li s-a deschis calea promovărilor în cele mai înalte funcții din partid și administrație.

Nici un sector politic, economic, cultural, științific nu a rămas neacoperit de acești misterioși “ilegaliști”. Cine erau ei, unde și cum luptaseră în ilegalitate? Răspunsul era pe buzele tuturor românilor năpăstuiți: erau sioniști care desfășuraseră o activitate specifică acestei organizații de întrajutorare evreiască. Cei mai mulți dintre ei, fiindcă erau bogați, cotizaseră cu importante sume de bani la ajutorul sionist, pe care, la recunoașterea calității de “ilegalist PMR” îl transformaseră în “ajutorul roșu”. Merită a fi amintit cazul baronului Neuman, patronul fabricii de textile de la Arad și a prietenului său, bogătașul Donath Andrei.

Lista “ilegaliștilor” s-a îngroșat cu maghiarii proveniți din puzderia de organizații existente în Transilvania, inclusiv în partea de nord, cedată Ungariei prin odiosul Diktat de la Viena.

În perioada octombrie 1944-martie 1945, când Ardealul de nord s-a menținut sub ocupație sovietică, în înțelegere cu Moscova, au fost aduși în aceste teritorii aproximativ 200 000 de unguri, care i-au înlocuit pe cei care au fugit din România, de teamă să nu fie judecați pentru faptele săvârșite în timpul ocupației hortyste. În categoria “ilegaliști” au fost incluși și foștii agenți KGB, care în proporție de peste 90% erau urmașii lui Cain.

În Biroul Politic al CC al PCR, cel mai autoritar organism politic la acea vreme, erau: Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ana Robinsohn Puker, Teohari Georgescu (alias Burach Tescovici) și Vasile Luca (alias Luka Laszlo), respectiv un român și trei alogeni.

În cartea sa, Primejdii, încercări, miracole, rabinul-șef din România, Moses Rosen, scria: Dej și Luca erau socotiți formal, primii, însă toată lumea știa că ea (Ana Pauker n.a.) era numărul unu...

In PC(b) urmașii lui Cain dețineau puterea în proporție mai mare de 80%. În compensație toate secțiile Comitetului Central erau conduse de aceștia, astfel:

1. Mihai Roller. A condus secția de istorie. Este făcut academician. Nu avea studiile terminate. Iată cei mai apropiați colaboratori ai săi:

2. Filipovici (venit și el din URSS).

3. Onesacu Marcu (nume de împrumut). Absolvent al Facultății de drept din București.

4. Marusohn. Studii medii.

5. Krakauer Charlota. Profesoară de franceză.

6. Langfelder Paul. Venit din Occident în 1946. Nu știa românește.

7. Aronovici. Arhitect.

8. Milka Herșcovici.

9. Iosif Chișinevski. A condus secția de propagandă. Evreu Basarabean. L-a avut alături pe evreul transnistrian

10. Miron Costantinescu. Împreună și-au adus contribuția la uciderea bestială, cu ranga, a lui Lucrețiu Pătrășcanu, care avea “vina” că se declarase român.

11. Teodor Rudenco. A condus secția de cultură. Evreu din Basarabia. Acum apar “poetii muncitori” Ion Păun Pincio, Marcel Breslașu, A. Toma, E. Frunză, Th. Neculuță s. a.

12. Vincze. A condus secția pentru îndrumarea și controlul armatei, justiției și securității. Evreu ungar.

13. Ghizela Vass. A condus secția externe. Evreică maghiară. Asistată de 14. Lidia Lăzărescu (nume de împrumut), 15. Olga Deuth, 16. Andrei Goanță (nume de împrumut).

In ministere situația era identică:

17. Ana Robinsohn Pauker. Evreică. Ministrul Afacerilor Externe. Îi avea ca adjuncți pe 18. Eduard Mezincescu (Mezingher), evreu. 19. Grigore Preoteasa. Căsătorit cu o evreică, 20. Nicolae Cioroiu. Căsătorit cu o evreică.

Toți directorii din Ministerul Afacerilor Externe erau evrei :

21. Lăzărescu, 22. Mircea Bălănescu, 23. B. Șerban, 24. Clara Ardeleanu, 25. Ida Felix, 26. E. Păsculescu, 27. Ana Toma, 28. Cornel Bogdan, 29. Petre Iosif, 30. Dionisie Ionescu, 31. Nicu Șerban.

Ambasadori evrei: 32. Gheorghe Stoica, la Berlin, 33. Davidovici, în Israel, 34. Simion Bughici, la Moscova, 35. Mircea Bălănescu, la Paris, 36. Petre Iosif, la Roma, 37. Silviu Brucan (Samuil Brukner), la Washington.

Toamna, când începeau sesiunile ONU, mass-media care anunța sosirea delegațiilor se amuza, anunțând că Israelul a venit la sesiune cu două delegații, una din Israel și alta din România.

În ministerul de externe singurii români erau femeile de serviciu, portarii și șoferii. În rest “poporul ales”.

Circula atunci în minister o vorbă de duh, sau de năduh, conform căreia în MAN funcționau 11 sinagogi. Talmudul prevede că unde sunt 10 iudei (bărbați) poate lua ființă o sinagogă și în Ministerul de Externe erau 112 evrei (bărbați).

38. Mihai Florescu (nume de împrumut). **Ministrul Petrolului și al Chimiei.** Venit din URSS cu Ana Pauker. S-a strecurat în casa lui Nicolae Ceaușescu, jucând un rol nefast în toate evenimentele “epocii de aur”.

Și acesta a avut grijă să umple ministerul cu oameni de încredere după modelul Anei Pauker. A înființat celebrul SOVROM-PETROL: altă pâlnie prin care petrolul românesc s-a scurs fără greutate spre Uniunea Sovietică. Prin anii 50, o societate sovietică (Cuarțit) a început exploatarea sălbatică a uraniului din Munții Apuseni, despre care se spunea că este cel mai pur din lume. Românii îl scoteau din pântecul pământului, îl încărcau în lăzi speciale și lua drumul URSS. Era material strategic pentru interesul socialismului.

Valoarea uraniului jefuit de sovietici a depășit trei miliarde de dolari.

La Ministerul Apărării Naționale, la început a fost ministru ruteanul Emil Bodnarebko (Botnăraș). Mai târziu,

39. Leontin Silaghi (Sălăjan). Căsătorit cu o evreică.

40. Walter Neulander (Roman). Responsabil cu educația politică a armatei (îndoctrinare).

Aceștia au fost groparii armatei române din cel de al II-lea război mondial.

41. Luka Laszlo (Vasile Luca). Ministrul Finanțelor. Prieten apropiat al evreilor unguri Bela Kun și Mathyasz Rakoczi. Un adept fățiș al falsei teorii că Ardealul e unguresc. Și-a văzut împlinit visul, după care râvnește și azi UDMR, de a înființa Regiunea Autonomă Maghiară. **În scută vreme și acest ministru a fost dominat de urmașii lui Bela Kun și ai lui Cain.** Un glumeț spunea că în Ministerul de Finanțe nu mai vorbeau românește decât femeile de serviciu și portarii.

În timpul războiului, mareșalul Ion Antonescu i-a obligat pe nemți să plătească nu cu mărci, ci cu aur masiv, toate exporturile României către Germania și s-au adus în țară 40 de tone de aur masiv. Sovieticii l-au considerat aur german și l-au confiscat, drept pradă de război...

Deși prin armistițiul semnat la Moscova, în noaptea de 12-13 septembrie 1944, despăgubirile de război fuseseră fixate la 300 milioane USD, în realitate, până la semnarea tratatului de pace de la Paris s-au plătit mai mult de 1,5 miliarde USD. Prin SOVROMURI, România a fost exploatată mai sălbatic decât coloniile.

42. **Ana Toma, evreică. Ministrul Comerțului Exterior.** Fostă șefă de cabinet la Ana Pauker. Soția lui Bodnarenco Pantelei Pantiușa (alias Pintilie Gheorghe) din Tiraspol, șeful Securității Române.

Ana Toma a avut sarcina de partid să prezinte la procesul lui Lucrețiu Pătrășcanu dovezile fabricate, cum că acesta era dușmanul Uniunii Sovietice, dovezi care, deși nu au convins pe nimeni, au stat la baza condamnării la moarte a celui care a declarat la Cluj, că în primul rând este român și apoi comunist.

Și în acest minister și în societățile de comerț exterior organizate pe ramuri ale economiei naționale, majoritatea conducătorilor și funcționarilor erau evrei. Aceștia afirmă că românii nu au calitate de comercianți.

Pagubele provocate economiei naționale prin operațiuni frauduloase în comerțul exterior au fost fabuloase. Oala era bine acoperită, astfel că nu a fost dat în vileag decât cazul de la AGROIMPORT-EXPORT, când grupul de delapidatori condus de Donath Andrei a furat și depus la băncile elvețiene 50 de milioane USD.

43. **Alexandru Moghioroș (evreu din Ungaria-n.n.). Dirija Ministerul Agriculturii, de la nivelul Comitetului Central.**

44. **Teohari Georgescu (Burach Tescovici). Ministru de Interne.**

45. **Alexandru Nicolschi (Grumberg Boris Nicolschi)** . Evreu basarabean. Sovieticii i-au dat gradul de general. **La începutul anului 1945, pentru Grumberg Boris Nicolschi s-a creat o structură specială: Brigada mobilă, care poate fi socotită nucleul viitoarei securități. Această formațiune de represiune formal era încadrată în cadrul Direcției Generale a Securității Statului, însă acționa independent și avea misiuni speciale de informații, de arestare și cercetare a populației (s.n.).**

46. **Serghei Nikonov. Șeful spionajului român.** Avea o biografie asemănătoare cu a lui Alexandru Nicolschi.

În anul 1948 s-a înființat Direcția Generală a Securității poporului (DGSP), condusă de evreii Alexandru Nicolschi,

47. Bodnarenco, 48. Pantelei Pantiușa, 49. Vladimir Mazuru. Dintre oamenii care în primii ani de existență a DGSP au ocupat funcții de conducere, până la șef de birou inclusiv, atât în compartimentele

operative cât și în cele administrative, erau: Serghei Niconov (enumerat mai înainte), 50. Cacica Sasa, 51. Oprescu Dorel (nume de împrumut), 52. Rita (soția lui Oprescu Dorel), 53. Slechinger Paul, 54. Chioreanu Magdalena (nume de împrumut), 55. Blaukenstein Magdalena, 56. Roza Adalbert, 57. Bichel Ivan, 58. Mișa Protopopov, 59. Bercovici, 60. Ijak Adalbert, 61. Szabo Eugen, 62. Maximenco Feodor, 63. Hollinger Isidor, 64. Teișanu Eugen (nume de împrumut), 65. Hirsch Tiberiu, 66. Friedlander Eugen, 67. Herișan Alina (nume de împrumut). Tatăl ei era proprietarul unei rafinării și al unor sonde din Moldova. 68. Ebner Silvia, 69. Kovaks Pius, 70. Demeter Șandor, 71-72. Frații Ady, 73. Hirsch-Haiducu, 74. Fux Beria, 75. Herscovici, 76. Schmerler, 77. Hary Bogadan, 78. M. Pacepa. Si alții .

În Direcția de Cercetări Penale, întregul efectiv, în frunte cu Dulgheru Mișu, erau evrei:

79. Dulgheru Mișu (Dulbergher), 80. Aritonovici Samy, 81. Matusевичi Nathan, 82. Ficher Simon, 83. Zigler Simon, 84. Davidovici Leon, 85. Segal Luiza. Si alții (s.n.).

Șeful de cadre din Ministerul de Interne: 86. Demeter Șandor.

Secretar general al Ministerului Afacerilor Interne: 87. Iosif Straier.

Unitățile teritoriale aveau în conducere, în majoritatea cazurilor, de asemenea evrei.

La regiunea București: 88. Stancu Aurel. Venit în 1944 de la Moscova. A avea ca principali colaboratori pe: 89. Weis Isidor, 90. Kohn Bernanrd, 91. Edelstein, 92. Rodelstein, 93. Hâncu (nume de împrumut). Și alții.

La regiunea Ploiești: 94. Ștrul Mauriciu, colonel.

La Brașov: 95. Kalausek Koloman, colonel.

La Pitești: 96. Nedelciu Mihailo, apoi, 97. Wisting Eugen.

La Galați: Ijak Adalbert (enumerat mai înainte).

La Cluj: 98. Patriciu Mihail (nume de împrumut).

La Bacău: 99. Câmpeanu (nume de împrumut), colonel.

La Suceava: 100. Popic Adalbert. Parașutat de sovietici în timpul războiului).

La Târgu-Mureș: 101. Daszkel Eugen.

La Oradea: 102. Zeller.

La Maramureș: 103. Davidovici- Dascălu. Și altii.

La Satu-Mare: 104. Ludovik Weiss.

Mișu Dulgheru (enumerat mai înainte)...angajat al Ministerului de Interne în 1945, apoi trecut la Serviciul Special de Informații.

Între 1948 și 1952 a fost șeful Direcției de Anchete Penale, poziție în care a instrumentat cazul Lucrețiu Pătrășcanu, condamnat la moarte și ucis în aprilie 1954. La începutul anilor 80, călăul a emigrat în Israel.

Ludovik Weiss...a lucrat în Siguranță în 1946-1948, iar ulterior la Securitate (1948-1960), fie ca șef al Serviciului județean Satu-Mare, fie în cadrul Direcției Anchete Penale, care i-a încredințat loturile Canal și pe Lucrețiu Pătrășcanu. Pentru ultima “ispravă, Weiss a fost decorat cu Ordinul Steaua RPR. În anii 80 a plecat în Israel. În anul 1949 a împușcat patru țărani din Odorhei (Satu-Mare): Andrei Pop, Chira Gheza, Biro Andrei, Gyla Alexandru.

Regiune Prahova: 105. Ițic Averbach. Comandantul Securității.

La Iași: 106. David Isidor și 107. Vasile Dascălu.

108. Ștefan Koller. Locotenent colonel de securitate. A funcționat din 1952, în Ministerul Afacerilor Interne, în Direcția Generală a Lagelor, iar între 1954 și 1957 a fost comandantul închisorilor din Aiud și apoi a Văcăreștilor.

Și justiția se afla în mâinile urmașilor lui Cain:

109. Avram Bunaciu, “măritat” cu o evreică. Secretar general la Ministerul de Interne. Președinte al Tribunalului Poporului.

La Parchetul general și mai târziu, la Tribunalul Suprem:

110. Alexandru Voitinovici. Apropiat colaborator al familiei Brukner (Brucan).

111. Alexandra Sidorovici (soția lui Silviu Brucan).

Aceștia au trimis în fața plutoanelor de execuție, sau la moarte lentă, în închisori, floarea intelectualității românești, care era vinovată de faptul că și-a iubit țara și a militat pentru înălțarea neamului românesc.

În spatele Anei Pauker și a baionetelor armatei roșii, având drept model procesele staliniste din anii 30, acuzatorul public Alexandra Sidorovici și-a permis să urle și să îndrepte arătătorul spre boxele în care se aflau niște monștri sacri ai neamului românesc: Iuliu Maniu, Ion Mihalache, Corneliu Coposu, Gheorghe Brăteanu, Constantin Titel Petrescu și alții.

Singurul minister în care predominau români era cel al agriculturii, dar dirijat, la nivelul Comitetului Central, de Alexandru Moghioroș.

La instituirea acestei stări politico-sociale au contribuit nu numai Kremlinul, ci și organizațiile mondiale evreiești, interesate de extinderea comunismului pe întreaga planetă.

În lucrarea sa **Contribuția unor minorități naționale la bolșevizarea României**, analistul politic, generalul Neagu Cosma, arată că în România erau “**instructori**” israelieni, care instituiau sarcini speciale pentru

Ambasada Israelului și pentru evreii din România”: 112. **Scholmo Leibovici**, 113. **Yeschaianu Dan**.

Silviu Brucan (Samuil Brukner). Enumerat mai înainte. Cel mai teribil acuzator, redactor-șef al ziarului **Scânteia**.

La Botoșani: 114. Moritz Feller, 115. Ruchenstein, 116. Solomovici.

Toată România era ocupată și torturată de călăi de teapa unui Feller, Ruchenstein, Solomovici, Grundberg, Nicolschi, Grumberg, isterizați de un Brukner. (Ieronim Hristea, **De la steaua lui David la steaua lui Rothschild**, Editura Țara noastră, București, 2004, p. 326-336, 341, Neagu Cosma, **Cupola-Din culisele securității**, Editura Globus, București, p. 44-83).

Numerotarea și sublinierile de mai înainte ne aparțin-G.G.C.

Să continuiam și cu alții, care s-au înscăunat în locul românilor? Să alegă cititorii, domeniile care-i interesează. Noi am precizat că în afara agriculturii- pe care tot bolșevicii evrei au sovietizat-o, martirizând un mare număr de țărani,- evreii dominau numeric în structurile centralizate și teritoriale.

Subliniem că nu a fost o cale legală de pătrundere în mecanismele vitale ale României, ci prin forță brutală, criminală, apoi abuzând de pozițiile obținute. Așa cum se întâmplă și azi. Procesul de eliberare națională, la care se angajează românii, este legitim și de nestăvilit. Au dreptul să îndepărteze pe uzurpatori și să preia controlul mecanismelor de control și dăinuire ale poporului roman. Evreilor inteligenți le va fi bine, plecând de bună voie din locurile pe care le dețin prin abuz criminal, sau le mențin ca uzurpatori, prin moștenire. Inclusiv cei care s-au revărsat din nou, după 1989, în structurile informative. În locul lor se vor înălța românii.

Să presupunem că palestinienii, ajutați de o forță militară straină, ar fi ajuns în fruntea Israelului și ar fi lichidat israelienii valoroși, politicieni, oameni de știință, de cultura, rabini și ar fi reușit să-și prelungească autoritatea la urmași, iar acestia să și-o mențină. Ce ar face evreii din Israel și nu numai? Ar acționa cu toate mijloacele pentru eliberare. Pentru preluarea destinului neamului lor în propriile mâini.

Gheorghe Gavrilă Copil

